

บริหารใจ...เพื่อสร้างจิตสำนึก

ดร.สนอง วรอุไร

หนังสือลำดับที่ ๔๑

การบริหารใจเพื่อสร้างจิตสำนึก : ดร.สนอง วรอุไร

เรียบเรียงจากการบรรยายที่ บมจ.บางจาก ปีโตรเลียม

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ธันวาคม ๒๕๕๐

จำนวนพิมพ์ : ๑๐,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย : ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง

จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓, ๐-๒๖๓๕-๓๕๙๘

จัดรูปเล่ม : บริษัท วิถีทำ จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๗-๐๔๑๗

แยกสี : แคนนา กราฟฟิก โทรศัพท์ ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑

ภาพปก : คุณจักรกฤษณ์ วิจิตรมาลา

ภาพประกอบ : คุณวิสูตร หารักษ์ภิญโญ

ISBN : ๙๗๘-๙๗๔-๑๓-๓๖๗๘-๔

จัดพิมพ์ที่ : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด

๕๙/๘๔ หมู่ ๑๙ ถนนบรมราชชนนี แขวงศาลาธรรมสพน์

เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๘๘๐-๘๒๗๒

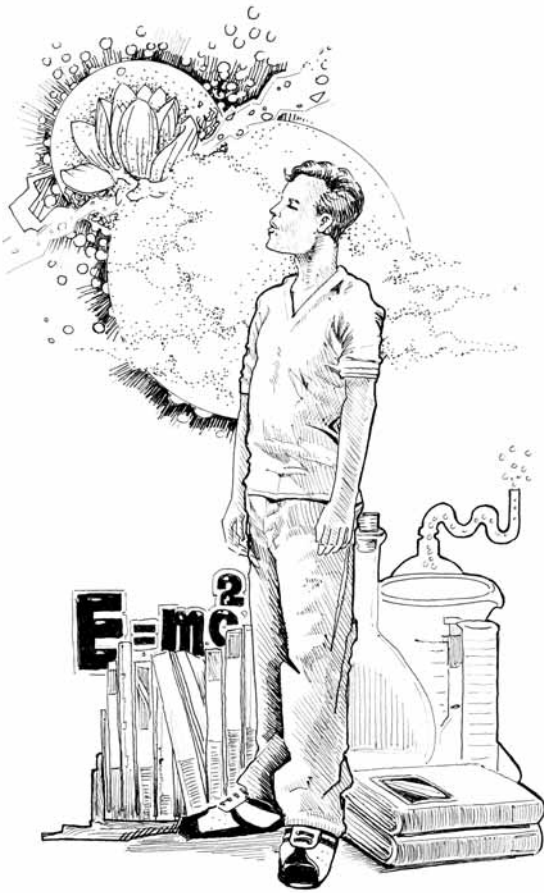
สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง
www.kanlayanatam.com

คำนำ

ทุกคนที่เกิดมาได้อัตภาพเป็นมนุษย์ ย่อมมีร่างกายเป็นเครื่องมือให้จิตได้ใช้งาน ชีวิตจะดำรงอยู่ได้ ด้วยการทำงานประสานกันอย่างดีระหว่างกายกับจิต จิตเป็นตัวสั่งให้ร่างกายทำสิ่งต่างๆ ตามอารมณ์ของใจที่ปรากฏอยู่ในขณะสั่งงาน ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรม คิด พูด ทำ ทั้งดีและไม่ดี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจิตสำนึกในขณะสั่งงาน

ขณะใดจิตสั่งร่างกายให้ทำงานออกมาเป็นพฤติกรรมดี นั่นเป็นผลงานสืบเนื่องมาจากจิตสำนึกดีงาม ตรงกันข้าม ขณะใดมีจิตสำนึกไม่ดีและสั่งร่างกายให้ทำงาน พฤติกรรมไม่ดีของมนุษย์ ย่อมปรากฏและไม่เป็นที่ต้องการของคนที่อยู่รอบข้าง ด้วยเหตุนี้ ผู้ปรารถนามีชีวิตที่ดีงามจึงควรต้องบริหารใจตนเองให้มีศักยภาพสูงเท่าที่สามารถทำได้ คือ ให้มีความรู้ มีความสามารถ มีคุณธรรม มีอารมณ์ดี และมีความเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง และต้องไม่ลืมดูแลรักษากายให้สมบูรณ์แข็งแรงปราศจากโรคภัยเบียดเบียน เพื่อพร้อมให้จิตได้ใช้งาน นำพาชีวิตไปสู่ความอยู่ดีมีสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า

ดร.สนอง วรอุไร

เกริ่นนำ

ผมเรียนทางด้านวิทยาศาสตร์มาตั้งแต่เด็ก และยอมรับ เพราะว่าวิทยาศาสตร์มีเหตุมีผล พอได้ศึกษา ยิ่งสูงขึ้น จึงไม่เชื่ออะไรง่ายๆ เช่น ตายแล้วต้องไปเกิดอีกหรือไม่ หรือไม่เชื่อเรื่องหลักธรรมในพุทธศาสนา ทั้งๆ ที่ในสำมะโนครัวเป็นชาวพุทธแต่ไม่เชื่อ เพราะว่าเหตุผลที่เรียนมาทางด้านวิทยาศาสตร์ สอนให้เคารพในความจริง เมื่อเหตุผลสัมพันธ์กัน ความจริงจึงปรากฏ

ด้วยเหตุนี้ หลังจากศึกษาจบจากมหาวิทยาลัยลอนดอนมา มีเวลาว่างก่อนที่มหาวิทยาลัยจะเปิดสอนในเดือนมิถุนายน จึงได้อุทิศตัวเอง ๑ เดือนเต็ม ไปพิสูจน์สิ่งที่วิทยาศาสตร์ไม่เชื่อ หรือตัวเองไม่เชื่อ ไปพิสูจน์ว่ามันเป็นจริงไหม

ปรากฏว่า ๓๐ วันเต็มๆ ได้เข้าถึงเหตุผลอีกระดับหนึ่งที่วิทยาศาสตร์เข้าไม่ถึง แต่เป็นเหตุเป็นผล เป็นความจริง ในสมัยที่ ผมศึกษาในระดับปริญญาตรี ได้ศึกษาในเรื่องจุลินทรีย์ โดยเฉพาะ

เชื้อแบคทีเรีย ผมใช้พลังงานแสงสว่างจากไฟฟ้าซึ่งมีความถี่คลื่นระดับหนึ่ง นี่เป็นพลังงานทางวิทยาศาสตร์ เอาคลื่นแสงนี้ส่องไปที่ตัวแบคทีเรีย มันไปตกกระทบและสะท้อนออกมา และมีเลนส์ขยายภาพให้มันใหญ่ ก็สามารรถเห็นเชื้อแบคทีเรีย

พอไปศึกษาต่อที่เมืองนอกระดับปริญญาเอก ไปศึกษาเชื้อไวรัสซึ่งมีขนาดเล็กกว่าแบคทีเรียมาก พลังงานแสงจากไฟฟ้า มีความถี่คลื่นใหญ่ ส่องอย่างไรมันไม่ตกกระทบตัวไวรัสมันผ่านหมดด้วยเหตุนี้ นักวิทยาศาสตร์จึงไปค้นพบพลังงานอีกตัวหนึ่ง ที่หลุดมาจากโปรตอนคืออิเล็กตรอน มีความถี่คลื่นละเอียดมาก พอค้นพบพลังงานตัวนี้จึงเอาพลังงานตัวนี้มาจูนความถี่คลื่นให้มันดีขึ้นไปแล้วส่องกระทบตัวไวรัส มันสะท้อนออกมา แล้วเอาเลนส์ที่ทำจากสนามแม่เหล็กมาขยายภาพ จึงเห็นตัวไวรัสได้

หลังจากเรียนจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยลอนดอน กลับมาเมืองไทย บวชเป็นพระแล้วพัฒนาจิตตัวเองซึ่งเป็นพลังงานชัดๆ แต่วิทยาศาสตร์ตรวจวัดพลังงานตัวนี้ไม่ได้ เพราะมันละเอียดอ่อน มีความถี่คลื่นละเอียด เครื่องมือวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันยังเข้าไม่ถึงความจริง พัฒนาจิตจนกระทั่งความถี่คลื่นจิตคงที่ จึงได้ไปเห็นเทวดามีจริง ด้วยเหตุและด้วยผล ถ้าใช้พลังงานที่เหมาะสม ก็สามารรถเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ด้วยเหตุนี้เมื่อใช้แสงสว่างไปส่องดูตัวไวรัส มันไม่ตกกระทบ จึงไม่เห็นตัวไวรัส และเมื่อใช้พลังงานอิเล็กตรอนไปส่องดูเทวดา มันไม่ตกกระทบ จึงไม่เห็นตัวเทวดาเช่นกัน

พัฒนาความถี่คลื่นจิต

พอพัฒนาจิตที่มีความถี่คลื่นละเอียดกว่าความถี่คลื่นของอิเล็กตรอน พัฒนาจิตจนมีความถี่คลื่นคงที่ได้ เทวดาจึงมีจริง ผีข้างถนนมีจริง รุกขเทวดาในต้นไม้ก็เห็นได้ เพราะพลังงานที่จูนคลื่นความถี่ดีแล้วไปตรวจสอบได้ วันนี้สิ่งที่ท่านได้ยินได้ฟัง มันเป็นเรื่องจริง แต่อย่าเพิ่งเชื่อ ที่ไม่ให้เชื่อเพราะอะไร เพราะวิทยาศาสตร์บอกไว้ว่า ต้องสัมผัสได้จึงจะเชื่อ เช่นเดียวกัน ผมไม่เชื่อจึงไปพิสูจน์ ทุกท่านที่นั่งในห้องนี้ ถ้าสร้างเงื่อนไขให้ถูกต้อง ท่านก็ให้เห็นเทวดา เห็นผีข้างถนนได้ เห็นพระภูมิเจ้าที่ก็ได้

เงื่อนไขคือเข้าฌานให้ได้ คำว่าฌานคือต้องฝึกจิตให้มีสติจนมากที่สุดตอนนั้นผมเรียนจบมาทางเชื้อไวรัสจากมหาวิทยาลัยลอนดอน เจ้าคุณโชดกท่านบอกว่าผมมีสติชนิดเดียว ตอนนั้นผมก็ฟังหูไว้หู ขนาดมีสติชนิดเดียว สามารถเรียนจบปริญญาเอกได้ ในที่สุดผมได้พัฒนาจิตมานาน ๓๐ ปีแล้ว เหตุที่รักษาไว้นานถึง ๓๐ ปี เพราะท่านบอกไว้ในวันที่ผมจะออกจากวัด จะลี้กไปสอนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ท่านบอกว่า **“สิ่งที่ได้ไปนี้เป็นของดีของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต”** ผมรับปากท่าน ครับ ผมจะเก็บไว้ จึงต้องหาวิธีรักษาลึกลับที่ ท่านบอก รักษาไว้จนได้ ๓๐ ปี เดียวนี้เราเลยต้องแก้ ว่าคำพูดว่ามีสติชนิดเดียวนั้นเป็นความจริง

ท่านฝึกจิตให้มีสติ เข้มขึ้น เข้มขึ้น เข้มขึ้น เริ่มจะเป็นความตั้งมั่น เขาเรียกว่า สมาธิ พอมีสติมาก จิตจะตั้งมั่นเป็นสมาธิ พอเป็นสมาธิต้องเพิ่มกำลังสติให้มากขึ้นอีก ฝึกให้มากขึ้น สมาธิก็จะเลื่อนขึ้นจากระดับ ๑ ไประดับ ๒ พอสติเข้มขึ้น ก็ไปสู่สมาธิระดับ ๓ คัพทสมมุติบัญญัติ เรียกว่า **“อัปนาสมาธิ”** คือมีจิตตั้งมั่นสูงสุด พอเข้าถึงอัปนาสมาธิ จิตจะเป็นฌาน คำว่า ฌาน คือ อารมณ์ แน่วแน่

เมื่อใครเข้าฌานได้ แล้วออกจากฌาน จะเกิด อภิญญา อภิญญาเป็นความรู้สูงสุด ที่เรียนจากลอนดอนจนถึงระดับปริญญาเอก โลกสมมุติว่ามีปัญญาสูงสุด ยังไม่ใช่ปัญญาสูงสุดที่มนุษย์สามารถพัฒนาได้ นั่นมันเป็นเพียงปัญญาเล็กน้อย แต่ปัญญาสูงสุดตัวนี้คือจิตต้องนิ่ง พอจิตนิ่ง ความรู้ที่เขาเรียกว่า **“ญาณ”** จะเกิดขึ้น

ญาณตัวนี้ไม่ใช่ ปัญญาไอคิว ตัวนี้เขาเรียกญาณ ฝรั่งเศสคนที่เขาไม่ได้ฝึกจิตเขาจะใช้คำว่า Wisdom ซึ่งผมว่ามันหยาบไป ต้องละเอียดกว่านั้นเรียกว่า Intuition ซึ่งปัญญาตัวนี้ทุกคนมีโอกาสเข้าถึง แต่รอการพัฒนา จิตนิ่งคือเข้าฌานได้ ออกจากฌาน ความรู้สูงสุดที่เรียกว่า อภิญญา หูทิพย์ ฟังเสียงไกลได้ ตาทิพย์ที่ไปเห็นผี เห็นเทวดามีจริง มันเป็นเหตุเป็นผล เหตุผลที่วิทยาศาสตร์เข้าถึงมันเป็น เหตุผลระดับต้นที่เรียกว่า ฟิสิกอลไซน์ แต่เหตุผลที่ใช้จิตสัมผัส เป็นเหตุผลในระดับ เมต้าฟิสิกส์

ผมไปพิสูจน์ ๓๐ วันเต็ม ศิโรราบยอมรับความจริงในพุทธศาสนา ตอนที่ผมไปฝึกจิต ผมคิดจะหนีท่านเจ้าคุณโชดก อาจารย์ของผม โดยมีได้บอกกับใครเลย คิดอย่างเดียว ท่านรู้ล่วงหน้าว่าผมคิดจะหนีท่านได้อย่างไร เข้าฌานให้ได้ เจโตปริยญาณจะเกิดขึ้น ซึ่งเจโตปริยญาณ ผมไปได้มาตอนที่ผมไปฝึกที่วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์ เด็กหนุ่มไปฆ่าเขามา ไปฆ่าคนให้ตายโดยใช้มีดแทง ในที่สุดแกก็หนีตำรวจเข้ามาฝึกจิตเพื่อจะดับร้อนในใจ วันนั้นผมเข้าฌานได้แล้วก็ออกจากฌาน (วัดมหาธาตุฯ มีวิหาร ๒ หลัง หลังร้างที่ไม่มีคนใช้ พระเข้าไปฝึกกันที่นั่น) พอเริ่มมีสติ ผมก็ออกจากฌาน ลืมตาขึ้นเห็นพระกลับกันไปหมดแล้วจึงค่อยๆ หันไปดูรอบๆ ก็ไปเจอเด็กหนุ่มคนนั้น เขายกมือไหว้ ไหว้เสร็จแล้วก็เริ่มอ้าปากจะพูดพออ้าปาก ผมไปรู้เรื่องของเขาทั้งหมดจึงได้พูดขึ้นว่า **“อาตมารู้หมดแล้ว ไม่ต้องพูด”**

เดิมที่ไม่เชื่อ พลังงานจิตที่มันปรับความถี่ดีแล้ว ความถี่คลื่นจิตคงที่ เมื่อไปตรงกับความถี่คลื่นจิตของใคร รู้เรื่องของเขาหมดเลย เช่น ผมมีเพื่อนข้าราชการ เรียนจบปริญญาเอกมาจากประเทศเยอรมัน ตอนที่ผมยังทำงานอยู่ วันหนึ่งเขานั่งเขียนหนังสืออยู่กับโต๊ะ ผมได้เดินผ่าน พอเดินผ่าน ความถี่คลื่นจิตของผมไปตรงกับคลื่นจิตของเขา ความถี่เดียวกัน มันไปรู้เรื่องของเขาหมดเลย ผมคิดว่าคนนี่สอนได้ ผมจึงพูดว่า

“คุณอุตุสำหรัเรียนจนถึงระดับปริญญาเอกจากประเทศเยอรมัน ปัญหาแค่นี้ยังแก้ไม่ได้เลย” ผมพูดขึ้นมาลอยๆ เขาก็ถามว่า

“ปัญหาอะไร” เขาไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง ผมก็บอก

“ปัญหาข้างบ้านคุณ”

“ข้างบ้านมีอะไร” เขาถามงงๆ

“ข้างบ้านลากกะละมังซักผ้าตอนตี ๔ ยังไง” เขาถอนไม่หลับเกือบจะเป็นโรคประสาท เพราะว่าตอนตี ๔ มีเสียงลากกะละมังดัง โคล้ง โคล้ง โคล้ง โคล้ง คนจีนขยันซักผ้าตอนตี ๔ บ้านอยู่ติดกัน เอาหูไปแบกเสียงลากกะละมัง ทำให้เกิดอารมณ์เสีย นอนไม่หลับ

เสร็จแล้วผมถามว่า “คุณจะแก้ปัญหานี้อย่างไร” เขาตอบว่า

“หนูว่า หนูจะไปซื้อกะละมังพลาสติกมาเปลี่ยนกะละมังอลูมิเนียมให้เขา” ผมถามว่าคุณมีสิทธิ์อะไรที่จะทำเช่นนั้น นี่แสดงให้เห็นว่า การใช้ความรู้สูงสุดในทางโลกแก้ปัญหามิ่ถูกจุด

ผมไปรู้เรื่องเขาโดยเขาไม่ต้องพูดเลย รุ่นน้องคนหนึ่งที่เรียนจบต้อกเตอร์ได้มาปฏิบัติกรรมฐาน จิตเริ่มสงบ เขาเริ่มฟังเป็น นั่นแสดงว่า หูดีเกินไป แล้วใช้ไอคิวแก้ปัญหามิ่ซื้อกะละมังพลาสติกไปเปลี่ยน ไม่มีสิทธิ์เลย มันต้องแก้ที่หูของเขาเอง เสียงอะไรเข้ามาจะเป็นเสียงดำ เสียงนินทา เสียงสรรเสริญ มันต้องแก้ที่หูของผู้ฟัง มิใช่ไปแก้ที่คนอื่น เพราะแก้ปัญหาคอนอื่นทั้งโลก แก้มิ่จบหรอก

ญาณตัวนี้ มันเข้าหลักวิทยาศาสตร์ เพราะว่าจิตเป็นพลังงาน จุลคลื่นจิตให้ดี มีความถี่คลื่นคงที่ เดียวก็ไปวัดอะไรต่ออะไรได้ ผมศิริโรราบกับความรู้ของเจ้าคุณโชดกก็ด้วยเหตุนี้ ทำพิสูจน์ได้ว่า ปัญญาสูงสุดนั้นมีจริง ท่านต้องเข้าถึงด้วยตัวท่านเอง ไม่เชื่อแต่ต้องไปพิสูจน์ เรื่องอย่างนี้รู้ได้แค่จิตนิ่งอย่างเดียว ทำจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิลึกสุด แค่นั้นเอง ปัญญาสูงสุดจะเกิดขึ้น แล้วสามารถพิสูจน์ได้

สร้างจิตสำนึกที่ดีได้อย่างไร

สิ่งไม่ดีทั้งหลายจะไม่เกิดขึ้นกับคนที่มีจิตสำนึกดี ไม่ทำสิ่งเลวร้าย สิ่งที่เกิดผลของชีวิต สิ่งที่ทำให้เกิดการเบียดเบียน สิ่งที่เหมาะสมแล้ว คนที่มีจิตสำนึกดีจะไม่ทำ ฉะนั้นก่อนที่จะเข้าเรื่องการบริหารใจเพื่อสร้างจิตสำนึกที่ดี ต้องเข้าใจคำบางคำ เช่น คำว่า **“บริหาร”** หมายถึง ดูแล ปกครอง รักษา ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่ไม่ดูแลใจ แต่ไปดูแลร่างกาย ก่อนจะออกจากบ้านมาทำงานต้องส่องกระจก ตรงนั้นดำ ตรงนี้เหี่ยว ตรงนี้ย่น แดงกัน ดูแลกัน กับสิ่งที่ไร้สาระ สิ่งที่มีอยู่เป็นอยู่ชั่วคราว พวกนี้เมื่อถึงที่สุดก็ต้องทิ้งหมด เอาไม่อยู่ ความเหี่ยวเอาไว้ไม่อยู่ แล้วเราไปเสียเวลาทุ่มเททั้งชีวิต เพื่อไปรักษาสิ่งที่ในที่สุดต้องทิ้ง ไม่ฉลาดเลย แล้วสิ่งที่ไม่ต้องทิ้ง คือใจ ทำไม่ไม่รักษา ทำไม่ไม่ดูแล ทำไม่ไม่บริหาร ทำไม่ไม่ปกครอง คือใจสำคัญที่สุด เพราะใจไม่เคยตาย

ตอนที่ไปฝึกพัฒนาจิตได้ประมาณวันที่เก้า จิตหลุดออกไป จากร่างกายผมสอนนักเรียนสายวิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นักศึกษาแพทย์ นักศึกษาเภสัชก็มาเรียน ผมสอนว่านี่คือร่างกาย (body) สามารถจับต้องสามารถสัมผัสได้ด้วยระบบประสาท แต่ส่วนที่เป็นนามธรรม คือ จิตใจ (mind) เป็นนามธรรม สัมผัสไม่ได้

ขณะที่ท่านนั่งฟังอยู่ในห้องนี้ ท่านมีสองส่วนนี้อยู่คือ มีร่างกายและจิตใจ วิทยาศาสตร์บอกไม่ให้เชื่อจนกว่าจะสัมผัสได้ ท่านสัมผัสได้ไหมว่าใจของท่านมี เอามาแสดงให้เห็นก็ไม่ได้ แต่ผมบอกว่ามี

ที่แรกที่สอนนักเรียนผมไม่กล้าพูด คือพูดได้ไม่เต็มปาก เพราะเข้าไม่ถึงความจริง แต่เมื่อเวลาผมมาฝึกจนกระทั่ง วันที่เก้า จิตหลุดจากร่าง พอเข้าสมาธิถึงระดับ จิตหลุดออกไปจากร่างกาย กลับมาดูแลแล้ว จึงรู้ว่าตัวนี้ไม่ใช่ของเรา ตัวที่เป็นของเราคือตัวที่ออกไป ไม่เคยตายเลย ทำไม่จึงบอกว่าไม่เคยตาย ก็เพราะว่าตัวนั้นมันเป็นพลังงานอมตะ นั่นคือตัวเรา ที่ไม่เคยตาย

บุพเพนิวาสานุสติญาณ

ในช่วง ๓๐ วันที่ฝึกจิต หลังจากเข้าฌานได้จิตอธิษฐาน ตัวที่เขาเรียกว่าญาณหยั่งรู้อดีตชาติ ว่าตัวเองเคยเกิดมาเป็นอะไรบ้าง ท่านมองเห็นผมตัวนี้มีลักษณะเป็นอย่างไร ก่อนจะมาเป็นตัวนี้ย้อนหลังไปหนึ่งตัวท่านมองไม่เห็น ย้อนหลังไปที่ละหนึ่ง ทีละหนึ่ง ท่านมองไม่เห็น แต่เมื่อผมไปฝึกจิตจนสามารถเข้าฌานได้ แล้วออกจากฌานได้จึงได้เห็น แต่ละภพ แต่ละชาติ ที่ได้ผ่านชีวิตมา พอร่างนี้ใช้

ไม่ได้ ก็ไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย พอร่างใหม่ใช้ไม่ได้ ไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย ไม่มีที่สิ้นสุด เรียกปัญญาหยั่งรู้ตัวนี้ว่า บุพเพนิวาสานุสติญาณของจริงได้เห็นมาตลอดจนสุดตาทิพย์ยังหาต้นกำเนิดของชีวิตไม่ได้ จากตัวนี้แล้วจะต้องไปต่อเห็นตัวนี้นะ เห็นแต่ตัวเนื้อหนังแต่ตัวแท้ๆ ไม่เห็นหรรอก แล้วเมื่อตัวนี้มันใช้ไม่ได้ คือเครื่องมือนี้ใช้ไม่ได้ จิตไม่อยู่แล้วมันจำเป็นต้องออกไปหาที่อยู่ใหม่และรู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน จะไปอยู่ในร่างไหน รู้หมด นี่เป็นเรื่องจริงที่ท่านไม่จำเป็นต้องเชื่อ

ท่านเป็นใคร มาจากไหน

ก่อนที่ท่านมาได้ร่างเป็นตัวนี้ รู้ไหมท่านมาจากไหน เมื่อออกไปแล้วท่านจะไปอยู่ที่ไหน ไม่รู้หรรอกครับ ถ้าอยากพิสูจน์ แค่นั่งสมาธิกรรมฐานอย่างเดียว เข้าฌานให้ได้ ออกจากฌานได้ เห็นได้แจ่มแจ้ง พลังงานจิตทำงานได้ พลังงานจิตมีธาตุรู้ เห็น เข้าใจ คนส่วนใหญ่ไปบริหารจัดการกับร่างกาย แต่ใจของเราส่องกระจกที่ไร ไม่เห็นใจสักที เห็นแต่ร่างกายทุกที จึงใช้เวลาส่วนใหญ่ไปบำรุงดูแลรักษา ร่างกาย จึงไม่ฉลาด

จิตใจ คือ พลังงาน กลุ่มนี้เป็นตัวแท้ๆ ของคุณ เขาเรียกว่าจิต บางที่เขาเรียกว่าใจ เป็นสมมติบัญญัติ บางที่เขาเรียกกล้ำกันว่าจิตใจ เป็น พลังงานอมตะ ไม่เคยตาย ที่ไปเห็นก็ภพ ก็ชาติ จนสุดตาทิพย์ยังเวียนตาย-เวียนเกิดไม่รู้จบ ท่านนี้เรามองได้ไกล

ไม่กี่กิโลเมตร แต่ตาพิพม์มองเห็นได้ไกลสุดๆ ยังมองเห็นได้ไม่จบที่เราเวียนตายเวียนเกิดมา ผมพูดอย่างนี้จนเพื่อนอาจารย์ที่เรียนมาทางวิทยาศาสตร์บอก ดร.สนองเพี้ยน ผมไม่เถียงเพราะเขาพูดถูก ผมเพี้ยนจริงๆ เพราะผมมีตาอีกตาหนึ่งเป็นตาวิเศษ ไปเห็นอะไรต่ออะไรที่ตาเนื้อตาหนังมองไม่เห็น เขาจึงพูดถูก ผมก็ยอมรับความจริงว่าเพี้ยน ไม่เคยไปแก้ปัญหาก็ไปบอกเขาว่า ไม่เพี้ยนนะ เพราะไปรู้เหตุผล ที่มันอยู่นอกเหนือวิทยาศาสตร์ธรรมดา

ปรากฏว่าความที่ถูกเพื่อนติฉินนินทาว่าเพี้ยนอยู่นานประมาณ ๑๐ ปี ได้มีหนังสือเชิญคนเพี้ยนไปบรรยายในที่ต่าง ส่วนคนไม่เพี้ยนนั่งกับที่ไม่ได้ไปไหน เดี่ยวนี้เขายอมรับว่าผมรู้จริง เดือนหน้าเขาให้ผมไปอบรมพวกบัณฑิตที่กำลังจะจบการศึกษา เห็นไหมเอาคนเพี้ยนไปอบรมให้ความรู้ที่จะเอาไปใช้ในงานข้างหน้า เขาไม่รู้แต่เรารู้ว่าจะทำอะไรจึงไม่ตงงาน ทำอย่างไรจึงมีจิตสำนึกที่ดี ทำอย่างไรจึงมีงานทำ นี่ผมเกษียณมาเริ่มปีที่ ๙ แล้ว ยังไม่ตงงานเลยเหนื่อยแทบตาย หลายคนเกษียณไปแล้วเหมือนใบไม้ร่วง หมดงานนั่งเหี่ยวอยู่กับบ้าน บางคนพิกลพิการ บางคนเป็นอัมพฤกษ์ อัมพาตเพราะไม่รู้วิธีบริหารจัดการจิตใจและร่างกายนั่นเอง

รู้จักใจคือกำไรชีวิต

ใจเป็นต้นเหตุของสิ่งทั้งหลาย จะดีไม่ดีก็อยู่ที่ใจ ใจคือธรรมชาติที่รู้อารมณ์ เป็นสิ่งที่มีหน้าที่ รู้ คิด นึก นักวิทยาศาสตร์เข้าใจว่า สมองมีหน้าที่คิด มีหน้าที่นึก แต่จริงๆ ไม่ใช่ ใจนี่แหละเป็นพลังงาน จึงทำงานได้ ใจมีหน้าที่ รู้ คิด นึก

คำว่าจิตสำนึก คือ ภาวะที่จิตตื่นและรู้ตัว คือภาวะที่ตื่น จิตตื่นและรู้ตัวว่าเป็น บวก ลบ ดี ไม่ดี รู้ตัวในทางที่ดี เรียกว่ามีจิตสำนึกดี รู้ตัวในทางที่ไม่ดี เรียกว่ามีจิตสำนึกที่ไม่ดี จิตสำนึกจะทำงานได้ต่อเมื่อมีพลังงานจิตตัวนี้มีการ เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับ จึงทำงานได้ จิตมีหน้าที่ รู้ คิด นึก รู้ คิด นึก ดี นั่นแหละจิตสำนึกดี รู้ คิด นึก ไม่ดี เป็นจิตสำนึกไม่ดี ถามตัวเองแล้วไม่ต้องตอบผม ตอบใจตัวเอง

เวลาที่คิดไม่ดี มีไหม คิดแล้วดีมีไหม มันมีอยู่ในจิตดวงนี้ เมื่อไรที่จิตสำนึกฝ่ายดีแสดงออก เมื่อไรจิตสำนึกฝ่ายไม่ดีแสดงออก แล้วตัวรู้ คิด นึก ตัวนี้ มันจะทำหน้าที่ต่อ คือ ทำให้พูดไม่ดี ทำไม่ดีตามไปด้วย ถ้ามีจิตสำนึกดี มันคิดดี พูดดี ทำดี ทั้งสองฝ่ายจึงมีอยู่ในตัวคนเดียวกัน นี่คือนิวจิตสำนึก คือภาวะที่ตื่นและรู้ตัว

จิตกึ่งสำนึก คือจิตไม่ค่อยรู้สึกตัว ไม่รู้ว่าทำอะไรลงไป บางทีทำแล้วเกิดเป็นความผิดพลาด เวลาผิดพลาด เพราะจิตกึ่งสำนึกในส่วนไม่ดีแสดงออก

จิตไร้สำนึก มักจะเป็นสิ่งเลวร้ายที่มันฝังลึกอยู่ในดวงจิต เตี่ยผมจะบอก จิตเป็นพลังงาน จิตเก็บข้อมูลไว้ ฝังข้อมูลที่ไม่ดีไว้ แล้วมักจะผลักดันตัวนี้ออก นี่เขาเรียกว่าจิตไร้สำนึก เพราะอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ซึ่งไม่ใช่หัวใจ จิตใจกับหัวใจเป็นคนละส่วนกัน จิตไร้สำนึกอยู่ในส่วนลึกไม่อาจจะระลึกได้

ข้อมูลเก็บไว้ในดวงจิต

จิตของเรามีหน้าที่ คิด พูด ทำ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นแล้วจะเก็บเป็นข้อมูล จิตเป็นพลังงาน ที่เก็บข้อมูลได้ ถ้ามันถูกเก็บลึกลงไปเป็นจิตใต้สำนึก ระลึกไม่ได้ นึกไม่ออก ว่าจิตเก็บอะไรไว้บ้าง แต่ถ้าจิตเก็บไม่ลึกนัก แล้วจิตมีพลังตั้งมั่น จึงจะนึกได้

ยกตัวอย่างเช่นอาหารมื้อกลางวันทานจำได้ไหมว่ารับประทานอะไรมาบ้าง จำได้เพราะข้อมูลถูกเก็บไว้ในจิตสำนึก เมื่อระลึกได้จึงรู้ว่ารับประทานอะไรมาบ้าง นึกย้อนถอยไปเมื่อ ๗ วันที่แล้ว มื้อกลางวันรับประทานอะไรมาบ้างนึกไม่ออก เห็นไหมจิตนี้สำคัญเพราะพลังจิตไม่กล้าแข่งพอ ที่จะไปล้วงลึกข้อมูลที่ฝังไว้นานออกมาได้

แต่ถ้าฝึกจนมีพลังจิตกล้าแข็ง เช่น เข้าฌานให้ได้แล้วจะมีพลังสมาธิกล้าแข็ง จิตสามารถไปล้วงลึกข้อมูลในอดีตชาติ หรือล้วงลึกข้อมูลตั้งแต่เด็กๆ มาได้ จิตมีธรรมชาติเป็นแบบนี้เลย นี่คือจิตใต้สำนึก เมื่อฝึกจิตจนเข้าฌานได้ จะมีข้อมูลในจิตใต้สำนึกที่เราฟังไว้เรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านมามีในอดีตอันยาวไกลจะแสดงออกมาให้รับรู้ได้

เวลาที่ไปบรรยายในที่ต่างๆ ผมนำของเก่าที่ฟังไว้ในดวงจิตออกมาใช้ ตำราไม่ใช้แล้วจะอ่านก็ต่อเมื่อนำมาใช้เทียบกับสมมติบัญญัติว่าปัจจุบันเขาเรียกอะไร เพื่อเรียกให้เข้าใจตรงกันแค่นั้นเอง ปรกติแล้วไม่อ่าน เหตุที่ไม่อ่านเพราะว่าประสบการณ์ที่นำชีวิตผ่านข้ามภพข้ามชาติมายาวนาน มันเก็บฟังข้อมูลต่างๆ อยู่ในใจ เพียงแต่ทำจิตนิ่งให้มากพอที่จะไประลึกรู้ แล้วเอามาใช้ให้ได้

จิตเป็นพลังงานที่เก็บข้อมูลได้จริงหรือ

เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๔๔ ที่มหาวิทยาลัย ฮาร์เวิร์ด เพิ่งค้นพบว่าพลังงานสามารถเก็บข้อมูลได้ พระพุทธเจ้ารู้เมื่อ ๒๕๐๐ กว่าปีมาแล้วว่า จิตเป็นพลังงานเก็บข้อมูลได้ ย้อนหลังไปที่ผมถามว่า มื่อกลางวันท่านรับประทานอะไรยังสามารถจำได้ เพราะข้อมูลฝังอยู่ในจิตสำนึกตื่นๆ ถ้าอยากจะทำตามรู้ให้ลึกต้องสร้างพลังจิตให้มากเพื่อไประลึกรู้สิ่งที่ฝังไว้ลึกๆ ด้วยเหตุนี้พระอรหันต์ที่เข้าฌานมีพลังจิตมหาศาลไประลึกรู้ว่าชาติที่แล้วเป็นอะไร ชาตินั้นเป็นอะไร ชาติไหนเป็นอะไร สามารถรู้หมด ตัวนี้เป็นอภิญาผมทำพิสูจน์ว่ามีจริง ๓๐ ปีที่ผ่านมาผมยังหาข้อผิดพลาดของพระพุทธเจ้าไม่ได้ ทุกอย่างที่ตรัสไว้ยังทันสมัย ไม่ล้าสมัย ก็เพราะเหตุอย่างนี้

สติปัญญาคือปัญญารอบคอบ บางคนก็รอบคอบ บางคนก็ไม่รอบคอบ นี่คือสติปัญญา ตัวนี้มักจะหมายถึง ปัญญาไอคิว เป็นความรอบคอบแบบเล็กๆ น้อยๆ ที่ศึกษาเล่าเรียนกันมาตามสถาบัน เป็นปัญญาเล็กๆ น้อยๆ เอาไว้รับจ้างเขาทำงานและได้เงินมา เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เลี้ยงครอบครัวเท่านั้นเอง ใครใช้ปัญญาไอคิวนำทางให้กับชีวิต โอกาสนำชีวิตไปสู่วิบัติมีได้ ปัญญาไอคิว เกิดจากการที่เราฟังครูบาอาจารย์สอน เกิดจากการที่อ่านตำราแล้วเก็บข้อมูลเป็นความจำ เป็นสัญญา เอาข้อมูลทั้งหลายมาคิด วิเคราะห์ วิจัย ว่าทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้ สัญญากับความคิด สองตัวนี้ ถ้ามีมาก ปัญญาไอคิวสูง

จากการจับจุดนี้ได้ จึงนำเอาชนที่จะส่งแข่งขันวิชาการโอลิมปิกทั้งหลายมาฝึกให้เกิดปัญญาสองตัวนี้ ฝึกให้ข้อมูลความจำมีมาก ฝึกความคิดมากๆ ทำให้มีปัญญาไอคิวสูง ที่ได้เหรียญมาทั้งหลายเรื่องง่ายที่สุด ใครมีลูกมีหลานที่อยากจะเรียนให้มีปัญญาไอคิวสูง ต้องเพิ่มความจำให้มาก เพิ่มความคิดให้มากได้แล้วมีปัญญาไอคิวสูงได้ แต่ปัญญาไอคิว ตัวนี้เอามานำชีวิตแล้ววิบัติ แต่ถ้าเอาไปรับจ้าง ทำงาน หาเงิน เลี้ยงปาก เลี้ยงท้อง เลี้ยงครอบครัวใช้ได้ดี

ทำไมเมื่อใช้ปัญญาไอคิวนำชีวิตแล้ววิบัติ คนที่เรียนมาสูงแล้วใช้ปัญญาไอคิวนำชีวิตจะเห็นสิ่งผิดเป็นสิ่งถูก เห็นสิ่งที่เป็นจริงชั่วคราวว่าเป็นจริงถาวร แล้วก็นำความรู้พวกนั้นมาใช้ จึงเกิดเป็นความวิบัติ สติปัญญาตัวนี้ที่คนส่วนใหญ่ใฝ่ฝันให้เข้าถึง จึงค้นคว้าจนผลักดันตัวเองให้มีศักยภาพทางปัญญา ได้แค่ปัญญาไอคิวเท่านั้นเอง ยังเข้าไม่ถึงปัญญาตัวที่สาม คือปัญญาญาณซึ่งเป็นตัวสัมพัชัญญะที่แท้จริง

ในหลักของจิตวิทยา คนทุกๆ ไปมีสติประมาณร้อยละ ๗ เท่านั้น คงไม่ยอมรับ แต่จริงๆ แล้วเป็นอย่างนั้น มีงานวิจัยออกมาแล้วว่า มีประมาณ ๗ เปอร์เซ็นต์ อีก ๙๓ เปอร์เซ็นต์มีบ้างไม่มีบ้าง ดังนั้นเวลาที่คิดพูดทำอะไรลงไป มันจึงมีทั้งผิด มีทั้งถูกเพราะ ๙๓ เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้ามีสติล้วน ทำอะไรจะถูกต้องหมด ถูกต้องในที่นี้ คือถูกต้องตามที่เป็นจริงแท้

ปัญญาไอคิว รู้เห็นเข้าใจไม่ถูกต้องตามที่เป็นอย่างจริงหรือ

ผมอยากให้ท่านทวนระลึกถึง ห้องสมุดที่เก็บผลงานค้นคว้าวิจัย เดี่ยวนี้มีสักกี่เรื่องที่เรามาใช้ประโยชน์ได้ นอกนั้นล้ำสมัย ไม่มีคนเข้าไปค้นคว้าเอาความรู้มาใช้อีกเลย ปัญญาไอคิวเกือบทั้งหมดที่ค้นคว่ำกัน เมื่อกาลเวลาผ่านไปเนิ่นนานไปใช้ไม่ได้ สมัยที่ยังเป็นเด็ก น้ำมันเชื้อเพลิงปิโตรเลียม ไม่มีให้ใช้หรือก ใช้ฟันต้มน้ำให้เดือด แล้วเอาพลังไอน้ำมาขับเคลื่อนรถยนต์ นั่นแหละตอนที่เด็ก นั่งรถประเภทนี้ รถไฟต้องใส่ฟันเข้าไปเติมที่ ต้มน้ำให้เดือดแล้วใช้พลังไอน้ำขับเคลื่อน สมัยก่อนนับว่าสุดยอด เดี่ยวนี้ล้ำสมัย หันมาใช้

น้ำมันเบนซิน มาใช้น้ำมันปิโตรเลียม เพราะฉะนั้นสิ่งต่างๆ ที่นักวิทยาศาสตร์ค้นพบ หรือเราที่เรียนมาสูงๆ ตีพิมพ์ไว้เป็นรูปเล่มเก็บไว้ในห้องสมุดลงไปทำสถิติดูมีสักกี่เรื่องที่เราใช้กันยังทันสมัย มาใช้ได้จนถึงปัจจุบัน แทบจะไม่มีเลย ด้วยเหตุนี้ห้องสมุดทุกวันนี้จึงเป็นเหมือนพิพิธภัณฑ์เก็บของเก่าเก็บความรู้เก่าๆ ที่ไม่มีประโยชน์แล้ว ใช้ไม่ได้จึงเก็บไว้เป็นที่ระลึก แต่ยังเก็บไว้ด้วยเหตุของความหลง

นั่นคือปัญญาไอคิว เป็นคนละตัวกันกับสติสัมปชัญญะ สติสัมปชัญญะจะเกิดขึ้นได้ต้องฝึกจิตให้มีสติระลึกรู้ทันต่อการ กระทั่งเข้าทาง หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ จิตจะเริ่มตั้งมั่น เมื่อไรที่มี สิ่งเข้ากระทบแล้วจิตปรุงเป็นอารมณ์ ปัญญาตัวที่ ๓ ไม่เกิด ปัญญา ตัวที่ ๓ จะเกิดได้ จิตต้องตั้งมั่นให้ได้ก่อน แล้วพิจารณาดูว่ามัน เป็นไปตามกฎธรรมชาติ มันเกิดขึ้นแล้วมันก็ต้องดับไป เห็นมันเกิด แล้วมันดับได้ แล้วไม่เกิดอีกต่อไป ปัญญาตัวที่ ๓ จะรู้เท่าทันสิ่ง กระทบตามความเป็นจริง ตัวนี้คือปัญญาเห็นแจ้ง หรือที่เรียกว่าตัว สัมปชัญญะ คำว่าสติสัมปชัญญะ ที่คนส่วนใหญ่พูดกันไม่ใช่สติ สัมปชัญญะที่แท้จริง

ผู้ใดมีสติสัมปชัญญะ อยู่ทุกขณะตื่น ไม่มีคิดชั่ว พุดชั่ว ทำ ชั่ว ไม่ทำสิ่งผิดให้เป็นสิ่งถูก ดังนั้นคำว่า สติสัมปชัญญะจึงหมายถึง ระลึกรู้ตัวในสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม ปัญญาไอคิว คนส่วนมาก ฝึกจนชำนาญ แต่สติสัมปชัญญะตัวนี้แทบจะไม่ได้ฝึก ด้วยเหตุนี้ เมื่อใช้ปัญญาไอคิวนำทางชีวิตจึงวิบัติ

ยกตัวอย่างบางคนใช้ปัญญาไอคิวนำชีวิต หมกมุ่นอยู่กับ การทำงานเพื่อชื่อเสียง เพื่อตำแหน่ง เพื่อให้เห็นผลงาน ปรากฏว่า ตายไปแล้วเมื่ออายุยังน้อย ในที่สุดผลงานทั้งหลายถูกทิ้งหมด นำ ไปใช้ไม่ได้ คนอื่นเข้ามารับช่วงทำงานแทนต้องเริ่มต้นใหม่ นี่เป็น เพราะเขาไม่เข้าใจแท้จริงในเรื่องของชีวิต

โลกอื่นที่ได้สัมผัสด้วยพลังจิต

โลกที่เราอยู่อาศัยเป็นสถานที่ให้ชีวิตได้มาเกิด มาอยู่อาศัย มาทำกิจกรรมของชีวิต แล้วตายจากไป โลกที่มีมนุษย์อย่างเรา มี โลกนี้โลกเดียวหรือ นักวิทยาศาสตร์ค้นหาма ยังค้นหาไม่พบ แต่ ผมบอกว่ามีครับ ยังมีโลกอื่นที่มีมนุษย์คล้ายเราอาศัยอยู่

จะเล่าเรื่องจริงให้ฟัง มีอยู่วันหนึ่งเข้าฉนวนแล้วจิตหลุดออกไป จิตเป็นพลังงานเคลื่อนออกไปได้เร็วมาก ไม่มีพลังงานใดที่จะเคลื่อนที่ได้เร็วเท่าพลังงานจิต จิตเป็นพลังงานที่เคลื่อนไปเร็วมาก ไปเห็นมนุษย์ในดาวดวงหนึ่ง เห็นแล้วที่มากของเขาเทคโนโลยีเจริญกว่าโลกของเรามาก ที่บอกว่าเจริญกว่ามากคือเรื่องของแสงสว่าง ต้องมีสายส่งกระแสไฟฟ้า เดินพาดผ่าน ระเบียงระยาง รกหู รกตา แต่ปรากฏว่าโลกของเขาไม่มีปีกเสาพาดสาย แสงสว่างมันเกิดแบบเทคโนโลยีไร้สาย แต่ให้แสงสว่างได้ ผมถึงงงว่าเป็นไปได้ยังไง

ตอนนั้นไปเจอมนุษย์ในดาวดวงนี้เป็นผู้หญิง ได้ถามเขาว่า แสงนี้มาได้ยังไง ผู้หญิงคนนั้นไม่มีความรู้เรื่องเทคโนโลยี เขาบอกว่าคนรู้มีอยู่ ให้รอสักประเดี๋ยว เขาหายไปแล้วมีผู้ชายคนหนึ่ง ปรากฏขึ้นมา

ผมได้ถามชายคนนั้นว่า แสงสว่างที่ถนนเกิดขึ้นได้อย่างไร เขาชี้ไปที่ตู้ที่กลางห้อง มีก้อนหินอยู่ ๓ ก้อน ก้อนหินทุกก้อนมีพลังงาน พลังงานในก้อนหินถูกถ่ายทอดไปที่ ตลับสี่เหลี่ยมติดตั้งอยู่ที่ฝาผนัง ไม่มีสายโยงไปถึง พลังงานจากก้อนหินถูกถ่ายทอดไปที่ตลับสี่เหลี่ยม จากตลับสี่เหลี่ยมทำหน้าที่ส่งพลังงานต่อไปที่ถนน ที่มีหลอดไฟให้แสงสว่างปรากฏ ไม่มีสายระโยงระยางให้เกะกะ ความรู้ตัวนี้มนุษย์ในโลกของเรายังพัฒนาขึ้นมาใช้ไม่ได้ เราเพิ่งจะพัฒนาความรู้แล้วนำมาใช้กับโทรศัพท์มือถือ ที่เป็นเทคโนโลยีไร้สาย แต่ในเรื่องของแสงสว่างที่ส่งไปโดยไม่ต้องมีสาย ทำไม่ได้ สติปัญญาของเขาเจริญกว่าเรามาก

ในฐานะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ ได้ถามเขาว่าหิน ๓ ก้อนนี้ เอามาจากไหน เขาโผล่หน้าออกไปทางหน้าต่างและชี้ให้ผมดู ใคร เคยศึกษาดาราศาสตร์ เป็นกลุ่มดาวมีลักษณะคล้ายกับดาวจระเข้ รูปร่างประหลาดๆ มีหาง แต่มุมที่ผมไปยืนดูอยู่ที่บ้านที่ดาวของมันกลับกับโลกของเรา ดาวดวงสุดท้ายที่เป็นหางจระเข้ที่เขาไปเอาก้อนหินนั้นมา เป็นหินที่มีพลังงานแฝงอยู่ เขาไปเอามาจากดาวดวงนั้น พอเขาชี้ให้ผมดู ผมได้เหลือบไปเห็นเท้าของเขามี ๓ นิ้ว พอเห็นเท้ามี ๓ นิ้วก็มาดูที่มือ มี ๓ นิ้วเหมือนกัน ของเรามี ๒๐ มนุษย์ในโลก เขาฉลาดกว่าเรา และมนุษย์พวกนี้ บนโลกของเราได้มีคนทำเป็น พิพิธภัณฑ์มนุษย์ต่างดาวไว้ เป็นมนุษย์ต่างดาวชนิดมีนิ้ว ๓ นิ้ว จึงบอกว่าโลกที่มีมนุษย์ยังมีโลกอื่นอีก ไม่ใช่มีแต่โลกเราโลกเดียว

มีอยู่วันหนึ่งมีคนโทรศัพท์ทางไกลมาเชิญผมไปโคราช (จังหวัดนครราชสีมา) ขอให้ไปพูดเรื่องมนุษย์ต่างดาว ผมบอกไปก็ไม่พูด เขาบอกไม่พูดจะยกพวกมาเชียงใหม่ ผมบอกว่ามาเชียงใหม่ ผมก็ไม่พูด เพราะไร้สาระ ไม่มีประโยชน์กับชีวิต นี่เพียงแค่นี้เห็นด้วยตาพิพม์เท่านั้นเอง ไม่ได้ทำให้พันทุกข์

ชีวิตคืออะไร

ชีวิตคือความเป็นอยู่ ทุกท่านที่นั่นอยู่ยังมีชีวิต ชีวิตคือความเป็นอยู่ ถ้ามว่าอยู่ดีไหม อยู่แล้วมีความสุขไหม ใครๆ ก็อยากมีชีวิตดี ใครๆ ก็อยากมีความสุข ชีวิตคือความเป็นอยู่ ชีวิตเกิดขึ้นได้อย่างไร

ในยุคปัจจุบันนี้ ในฐานะที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ จริงๆ ยังมีวิธีเกิดเป็นมนุษย์มากกว่านั้น แต่เอายุคปัจจุบันที่เราเห็นด้วยความรู้ในปัจจุบันว่ามนุษย์เกิดได้อย่างไร มีปัจจัย ๓ อย่างต้องลงตัว คือ

๑. ต้องมีเชื้อจากแม่ (ไข่)
๒. เชื้อจากพ่อ (สเปิร์ม) ไข่กับสเปิร์ม มาผสมกันแล้วพัฒนาเป็นตัวอ่อน
๓. จิตตัวนี้ที่เขาสมมุติเรียกว่า ปฏิสนธิวิญญาณ หรือเรียกปฏิสนธิจิตเข้าไปอาศัยอยู่ในตัวอ่อน

ปัจจัยทั้งสามเมื่อมีเหตุลงตัวมันเกิดเป็นชีวิตได้นักวิทยาศาสตร์สมัยนี้ได้ศึกษาเรื่องกาย (body) และ จิต (mind) แต่จิตนี้ทิ้งไปเลยศึกษาไม่ละเอียด จึงไปเอาไข่กับสเปิร์มผสมกันในหลอดแก้ว อยากให้เกิดเป็นเด็กแล้วคลอดออกจากหลอดแก้ว รับรองว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะขาดปัจจัยตัวที่ ๓ พลังงานจิตที่จะเข้าไปอยู่อาศัยในร่างกายแล้วไม่มี ด้วยเหตุนี้นักวิทยาศาสตร์จึงผสมไข่กับสเปิร์มเสร็จแล้ว จะได้ ๑ เซลล์ที่เขาเรียกว่า “ไซโกตต์” จะแบ่งจาก ๑ เซลล์เป็น ๒ เซลล์จาก ๒ เป็น ๔ จาก ๔ เป็น ๘ แล้วรีบถ่ายจากหลอดแก้วไปไว้ที่มดลูกตอนนี้ปฏิสนธิวิญญาณเข้าอยู่อาศัยได้ พัฒนาเป็นชีวิตขึ้นมาได้ ชีวิตจึงเกิดด้วยวิธีนี้

ปฏิสนธิวิญญาณมาจากไหน

ปฏิสนธิวิญญาณเป็นพลังงานอมตะ พลังงานตัวนี้มาจากไหนในยุคนี้สมัยนี้ปฏิสนธิวิญญาณส่วนใหญ่มาจากอบายภูมิ สัตว์นรกหมดอายุขัย แล้วมีเหตุปัจจัยลงตัว จึงมาเกิดเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงมีมนุสสนเรยิโก มนุษย์นรกมีจิตใจโหดเหี้ยม โทสะรุนแรง พวกนี้ฆ่าสัตว์ฆ่ามนุษย์ได้ง่าย นี่คือมนุษย์นรกเป็นมนุษย์ที่มี กาย และ จิต หยาบกระด้างอยู่ในสังคมแล้วทำให้เกิดความเดือดร้อน จึงถูกนำไปกักขังไว้ในที่จำกัดบริเวณ เคยไปบรรยายในคุก ไปเจอมนุษย์ประเภทนี้เข้า คนอื่นไม่เห็นต้องถูกสวมใส่โซ่ตรวนอันใหญ่และหนักเป็นโซ่เหล็ก ได้ถามผู้คุมว่าสองคนนี้ถูกมีตรวนเพราะเหตุอะไร เขาบอกสองคนก่อเหตุทะเลาะวิวาทและราวีกัน

ดังนั้นประเภทแรกคือ มนุษย์นรก มนุษย์ประเภทนี้มี โทสะรุนแรง เพราะจิตวิญญาณมาจากภพนรก จึงมีโทสะรุนแรงถามทุกท่านแล้วไม่ต้องตอบผม มีใคร บ้างที่โกรธบ่อยๆ ถ้ามี นั่นแสดงว่าเพิ่งมาจากภพนรกใหม่นานๆ โกรธที่หนึ่งแสดงว่า ผ่านภพนรกมานานแล้ว นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ เหตุเพราะจิตมันเก็บสิ่งสมข้อมูลไว้ภายในนั่นเอง

ประเภทที่ ๒ มนุษย์ที่มี ปฏิสนธิวิญญาณมาจากภพเปรต ลักษณะของมนุษย์ประเภทนี้คือ มีความโลภ ไม่อึด ไม่เต็ม ไม่พอ พรั่ง มีพฤติกรรมคอร์รัปชั่น นี่คือนมนุษย์เปรต ที่เขาสมมติเรียกว่า มนุสสุเปโต ในยุคสมัยนี้ ในสังคมมีมนุษย์ประเภทนี้ มาเกิดอยู่มาก

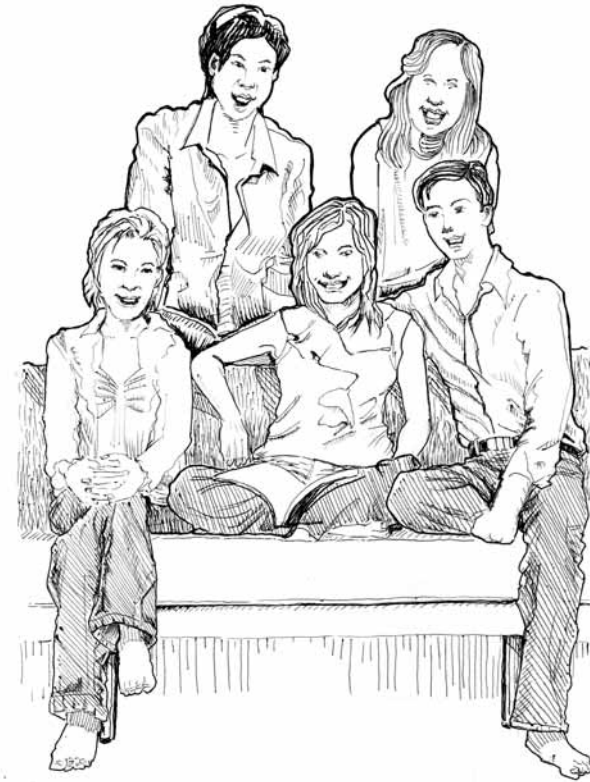

ประเภทที่ ๓ มนุษย์ที่มีพฤติกรรมเหมือนสัตว์เดรัจฉาน เป็นพวกที่มีความหลงใหลจมอยู่ในจิต พอตายจากเดรัจฉาน เหตุปัจจัยลงตัวมาเกิดเป็นมนุษย์ จึงพกเอาเศษกรรมมาด้วย

มนุษย์เดรัจฉาน มนุษย์เปรต มนุษย์นรก ในสังคมปัจจุบันนี้ ปฏิสนธิวิญญาณจากอบายภูมิมามาก เกิดกันมาก ซึ่งในสมัยยุคพุทธกาล พวกนี้ยังไม่มาเกิด นอกโดยไม่ต้องปิดห้อง ไม่ต้องปิดบ้านของไม่หาย ไม่มีการลักขโมย ในครั้งที่ยังเป็นเด็ก ในวันตรุษจีน คนจีนเอาหัวหมู ไก่ต้ม ตั้งไว้ให้หัวเจ้าไม่หายหรือก แต่เดี๋ยวนี้ให้หัวเจ้าด้วยหัวหมู ไก่ต้มต้องมีคนเฝ้า ไม่งั้นเจ้า (มนุษย์เปรต) เอาไปกิน เพราะมนุษย์พวกนี้มาเกิดมาก สมัยก่อนของๆ ใครที่ทำตกหล่นตามสถานที่สาธารณะ คนโบราณสอนอย่าไปเอา มันไม่ใช่ของเรา เป็นบาป เดี่ยวนี้เป็นตรงกันข้าม กระเป๋าสตางค์ของใครทำตกไว้ หวานฉ่ำแล้ว โทรศัพท์มือถืออย่าว่าแต่ทำตกเลย แต่กำลังยื่นโทรยังไปจี้เอามาเป็นของตนนี่คือบุคคลที่มาจากอบายภูมิมามากเกิดเป็นมนุษย์

มนุษย์ที่ตายจากมนุษย์ แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง มีแต่มีน้อย พวกนี้มีศีลมีธรรมเข้าวัด ก็มีศีลมีธรรมคุ้มครองใจ

ประเภทที่ ๔ ปฏิสนธิวิญญานมาจากเทวดาหมดบุญ แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์ที่เขาเรียกว่า *มนุษย์เทโว* ลักษณะเด่นของเทวดานางฟ้า ผู้เคยเสวยสวรรค์สมบัติ เขาจะติดความสบาย มีจิตใจอ่อนไหว ขณะเดียวกัน กินข้าวไม่ต้องล้างจาน ตื่นนอนไม่ต้องเก็บผ้าห่ม ผ้าปูที่นอน ใสเสื้อผ้าใช้แล้วพ่อแม่ต้องซักให้ นี่คือปฏิสนธิจิตจากภพข้างบนมาเกิดเป็นมนุษย์ จึงมีแต่ความสบาย เมื่อเทวดามาเกิดเป็นลูกแล้ว จะไปทำให้เขาต้องทุกข์ยากลำบากเหมือนเรายอมเป็นไปไม่ได้ เด็กดื้อแน่นอน เพราะเขาเคยเสวยวิบากที่สุขสบายมาแล้ว แล้วจะมาทำให้เขาลำบากอย่างไร เขาจับไม่ได้หรอก พ่อแม่ที่ได้ลูกเทวดามาเกิดต้องร้องมือร้องเท้าเขา ไปดำไปว่าเขาอาจซิงตายไปเสียก่อนก็ได้ หลายคนที่เป็นลูกเทวดามีลักษณะเป็นอย่างนี้ เพราะเขามาเกิดเป็น *มนุษย์เทโว*

จิตสำนึกดี...สังคมดี

ดังที่กล่าวไว้แต่แรกว่า ในยุคนี้สมัยนี้อบายภูมิมาเกิดเป็นมนุษย์มาก เราจึงอยู่กันลำบาก มนุษย์มีจิตสำนึกดีแล้ว สังคมจะไม่วุ่นวาย ถ้ามีจิตสำนึกไม่ดีทำให้สังคมวุ่นวาย ถ้าไม่ดีมากๆ ต้องเข้าไปอยู่ในคุกในตาราง เห็นแล้วน่าสงสาร วิบากของเขาทำให้ต้องรับกรรมอย่างนี้ ด้วยเหตุนี้ในสังคมจึงมีมนุษย์อยู่ ๕ ประเภทมีมนุษย์นรก มนุษย์เปรต มนุษย์เดรัจฉาน มนุษย์แท้ มนุษย์เทวดา

ท่านเคยถามตัวเองใหม่ว่าเกิดมาเพื่ออะไร บางคนเกิดมาเพื่อชดใช้กรรมเก่า กรรมคือการกระทำ เมื่อทำแล้วผลของกรรมจะถูกเก็บส่งสมไว้ในใจ นี่คือนิเวศน์แห่งใจของเรา กรรมคือการกระทำ ทำกรรมดีเก็บเป็นของดีคือบุญ ทำชั่วเก็บเป็นบาป ใครเป็นคนเก็บส่งสมใจของเราส่งสมผลกรรมโดยอัตโนมัติ ทำแล้วไม่มีโทษ ทำแล้วผลของกรรมจะถูกเก็บไว้ทุกเรื่อง แล้วใครเป็นผู้รับผลกรรมก็เราเอง แสดงว่าผลของกรรมออกมาก็ต้องรับ จึงมาใช้หนี้กรรมเก่า เป็นกรรมดีก็สบาย เป็นกรรมไม่ดีก็มีอุปสรรคและปัญหาเกิดขึ้นกับชีวิต

ลองถามตัวเองว่ามีอุปสรรคปัญหาเกิดขึ้นกับชีวิตใหม่นั้นแหละ เป็นผลงานเก่าของเรา ตอนที่ได้ไปเห็นภาพภูมิหนหลังที่ตัวเองเกิดมา ตอนนั้นบวชเป็นพระเห็นแล้วน้ำตาหยด เพราะอะไร ได้ถามตัวเองว่าทำไมมันโง่อย่างนี้ ภาฟโกลัๆ เกิดดี แต่ภาฟโกลัๆ เกิดไม่ดีเลย เหตุเป็นเพราะตัวเองไม่รู้จริง จึงเกิดมาใช้หนี้เวรหนี้กรรม เมื่อเราใช้หนี้เก่า ขณะเดียวกันก็สร้างหนี้ใหม่ให้เกิดขึ้น มีทั้งดีและไม่ดี คิด พุด ทำ ปัจจุบันนี้ดีไหม ถ้าคิดเป็นอกุศล พุดเป็นอกุศล ทำเป็นอกุศล เป็นการสร้างหนี้ใหม่ เมื่อใดที่กรรมให้ผล ผู้ก่อเหตุไว้ต้องใช้ คนที่เขาไม่รู้และมีจิตสำนึกไม่ดี จะสร้างศัตรูให้เกิดขึ้นโดยทั่ว แล้วในที่สุดผู้สร้างก็ต้องชดใช้หนี้ ยังไม่ทันตายก็ต้องใช้หนี้กรรมแล้ว ไปไหนมาไหนยากลำบาก คนที่สร้างศัตรูไว้มากจึงมีชีวิตเป็นอย่างนี้

มีเพื่อนขับรถตู้ทะเบียนเชียงใหม่ลงไปทางจังหวัดภาคใต้ เขาไม่เติมน้ำมันให้ ต้องเอารถจอด แล้วไปเช่ารถทะเบียนทางใต้ให้ผู้โดยสารไป บางคนอยู่ทางภาคนี้ไปภาคไหนไม่ได้ จิตสำนึกไม่ดี

จึงทำเหตุให้เป็นอย่างนี้ ใช้หนี้กรรมเก่าแล้วก็มาสร้างหนี้ใหม่ ถามท่านว่าได้สร้างหนี้ใหม่ชนิดไหนไว้บ้าง โดยเฉพาะอกุศลกรรมเป็นหนี้ที่ทำให้บุคคลต้องเดือดร้อน มีอุปสรรคปัญหาในชีวิต เป็นหนี้ที่ไม่ดี

สร้างอริยทรัพย์

พ.ศ. ๒๕๑๘ นับแต่ที่ออกจากวัดมา ผมเริ่มเข้าใจ “เล็ก” ของไม่ดีทั้งหมด คิดไม่ดี พุดไม่ดี ทำไม่ดี เลิกหมด ใหม่ๆ เลิกยาก เดียวนี้เวลาผ่านมา ๓๐ ปี เกิดเป็นความมั่นใจในความพยายามไม่สร้างหนี้ที่ไม่ดีขึ้นใหม่สร้างแต่หนี้ที่ดีหนี้ที่เป็นกุศลตลอดทุกขณะตื่นใน ๓๐ ปีที่ได้ทำมา ที่มีชีวิตเวียนตายเวียนเกิดก็เพราะความไม่รู้ปล่อยชีวิตตามยถากรรม สร้างหนี้กรรมใหม่บ้าง ใช้หนี้กรรมเก่าบ้าง เดียวนี้ไม่แล้ว ไม่สร้างหนี้จึงใช้หนี้แต่ไม่สร้างหนี้ กระทำแต่สิ่งดีๆ ตลอด

บางคนเกิดมาเพื่อที่จะแสวงหา และครอบครองสมบัติกำพำร้า สมบัติกำพำร้าคืออะไร คือสมบัติที่บุคคลจะต้องทิ้งร้างในวันข้างหน้า บางทียังไม่ตายแต่ต้องทิ้งไปจากเจ้าของ มันสูญไปจากเรา เสียตื้อๆ เช่น ถูกน้ำพัดพาไป ถูกไฟไหม้ไป ถูกโจรลักขโมยไป ต่างๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นสมบัติกำพำร้า

ถ้าพวกนี้มันไม่ไปก่อนเรา แต่เราตายจากมันไป ทิ้งมันไว้ข้างหลัง มนุษย์สมบัติทั้งหลาย จะเป็นวัตถุก็ตาม เป็นชื่อเสียงก็ตาม เป็นตำแหน่งก็ตาม ตายไปแล้วพบบยมบาล ท่านไม่เคยเรียกตำแหน่งเลย มีแต่นายนั่น นายนี้ ไม่เรียกท่านผู้จัดการ ไม่เรียก ฯพณฯ ท่าน ยมบาลไม่เคยถามเลยว่า ตอนที่ เป็นมนุษย์ ตำแหน่ง ยศ ของท่าน เป็นอะไร ชีร์ถยนต์ยี่ห้ออะไร มีบ้านหลังใหญ่หลังเล็ก ทำงานที่ไหน ถามแต่ว่า กรรมดีทำอะไรมา กรรมชั่วทำอะไรมา ถ้ากรรมดีนี้ก็ไม่ออก จะถามว่ากรรมชั่วทำอะไรมาบ้าง ถ้านี้ก้อออกและตอบได้ชัด โน่น อบายภูมิเป็นที่ไปของชีวิตใหม่ปรโลก

ตายแล้วเอามนุษย์สมบัติไปได้ไหม เอาทรัพย์ไปได้ไหม เอาบ้านไปได้ไหม ตำแหน่งเอาไปได้ไหม ชื่อเสียงเอาไปได้ไหม เงินที่เก็บสะสมไว้ในธนาคาร บาทเดียวก็เอาไปได้ไหม นี่เรียกเป็นว่าสมบัติกำพำร้า บางคนเกิดมาหลงทางชีวิต ตั้งหน้าตั้งตาสั่งสมมนุษย์สมบัติ กันเป็นร้อยล้านพันล้าน หมื่นล้านบาท ตายแล้วสูญเปล่า เอาไปไม่ได้ ลักบาท แล้วใครเป็นผู้เอาไป เจ้าหนี้เก่าเขาตามมาทวง เจ้าหนี้เก่าที่แฝงตัวมาเกิดเป็นลูกทำได้สนิทแนบแน่นเลย เกิดมาตามทวงหนี้ให้ ต้องใช้ เป็นเรื่องที่น่าแปลก บางคนทำงานได้เงินเป็นร้อยล้าน พันล้านบาท หยุดไม่ได้ หนี้มีมาก หน้าดำคร่ำเครียดอยู่กับงาน หาเงินใช้หนี้ ทำยังไม่เสร็จเป็นโรคตาย ต้องทิ้งหมดทั้งงานและเงิน สมบัติกำพำร้า คนหลงทางชีวิต เพราะใช้ปัญญาไอคิวนำชีวิต มีลักษณะอย่างนี้

เรื่องของโตเตยยพราหมณ์

ในครั้งพุทธกาลมีพราหมณ์ คนหนึ่งรวยมาก เขาเรียกว่าพราหมณ์ มหาศาล ไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ แกก็บิ้มแต่เงิน ทำงานหาเงินได้มาก กินน้อย ใช้น้อย เก็บสิ่งสมมาก สมัยก่อนไม่มีธนาคาร ผังสมบัติไว้ ใต้ดินคฤหาสน์ใหญ่มาก เขาเรียกว่าปราสาทในสมัยนั้น แอบผังสมบัติ ตอนลูกไม่อยู่ ภรรยาไม่อยู่ บริวาร

ไม่อยู่ มีอยู่วันหนึ่งใกล้สว่างแล้วพระพุทธรูปเจ้าท่านส่งชายพระญาณ ออกตรวจดูสัตว์โลกที่จะไปโปรด เช้าวันนี้เราจะไปโปรดใครหนอ มี เศรษฐีพราหมณ์ผู้หนึ่งได้ตายไปแล้ว ไปเป็นลูกสุนัขอยู่ในบ้านของ ลูกชาย เหตุที่ไปเกิดเป็นลูกสุนัขก็เพราะว่าห่วงสมบัติ ไปเฝ้าสมบัติ ตัวเองในบ้านลูกชาย นี้เขาเรียกว่าคนหลง สะสมทรัพย์ไว้มากเอาไป ไม่ได้สักกหาปณะจึงถูกฝังอยู่ในบ้านจิตมันตกเป็นทาสของความหลง ตกเป็นทาสของวัตถุ จึงได้ไปเกิดเป็นลูกหมาเฝ้าสมบัติตัวเองในบ้านลูกชาย

พระพุทธรูปเจ้าท่านคิดว่าไปบ้านนี้แล้ว จะทำให้ลูกชายของ พราหมณ์ได้เกิดศรัทธา หันมานับถือพุทธศาสนา จึงห้ามบริวารไม่ให้ติดตามบิณฑบาต ท่านไปองค์เดียว เอาบาตรไปด้วย เดินไปหน้าบ้านของพราหมณ์ ลูกสุนัขตัวนั้นมาเห่าไล่ เพราะกลัวว่าจะไปเอาสมบัติที่ฝังไว้ใต้ดินก่อนตาย ลูกสุนัขเห่าอยู่หน้าบ้าน พระพุทธรูปเจ้า ตรัสกับลูกสุนัขว่า

“โศกเทยพราหมณ์ ชาติที่แล้วเจ้าก็พลาดมาที่แล้วนะ ชาตินี้ มาเกิดเป็นลูกสุนัขแล้วยังมาเห่าไล่ตถาคตอีก ตายจากลูกสุนัขเจ้า จะต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก”

สุนัขฟังรู้เรื่องจึงเสียใจ (สุนัขพูดดีกว่าคน ตาก็ดีกว่าคน เห็น ผี เห็นเทวดาได้ มนุษย์ยังมองไม่เห็น) พอพูดอย่างนี้ สุนัขเอาตัวไป คลุกขี้เถ้า ลูกชายของพราหมณ์แปลกใจมาก รักลูกสุนัขมาก แต่หาเหตุหาผลไม่ได้ว่าทำไมจึงรักลูกสุนัขตัวนี้มาก กินอย่างดี นอนอย่างดี มีที่หลับที่นอน อาบน้ำ อาบท่า ลูกชายกลับมาถึงบ้าน

เห็นลูกสุนัขคลุกขี้เถ้าดูสกปรก จึงถามคนใช้ว่าทำไมมันคลุกขี้เถ้า พอทราบเรื่องราว เมื่อเช้าพระพุทธรูปเจ้ามาพูดเรื่องนี้ที่หน้าบ้าน แกโกรธมากที่พระพุทธรูปมาหาว่าพ่อตัวเองมาเกิดเป็นลูกสุนัข รีบเข้าไปยังวัดเชตวันเพื่อไปต่อว่าพระพุทธรูปเจ้า

พระพุทธรูปเจ้าท่านรู้อยู่แล้วว่าเหตุการณ์จะต้องเป็นเช่นนี้ จึงให้ลูกชายของพราหมณ์พิสูจน์ดู ด้วยให้กลับไปหุงข้าวมธุปายาสมี น้ำน้อยให้ลูกสุนัขกินจนอิ่ม พอลูกสุนัขเริ่มอิ่มใกล้จะหลับ ให้ไปกระซิบถามข้างหูลูกสุนัขว่า

“พ่อ...ก่อนตายยังมีสมบัติซ่อนเอาไว้ที่ไหน บอกด้วย”

ลูกชายของพราหมณ์ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของพระพุทธรูป พอลูกสุนัขได้ยินอดีตลูกของตนกระซิบถามที่หู จึงดีใจที่รู้ว่าลูกได้รู้แล้วว่าเรามาเกิดเป็นลูกหมา ตาแจ้งเลย ลุกขึ้นวิ่งไปยังจุดที่ตนไปฝังสมบัติไว้ ไปตะกุกดินในบ้าน ซุดลงไปจึงได้พบว่ามีสมบัติอยู่จริง

ต้องถามตัวเองว่า ตอนนีทำงานหาเงินเพื่อให้มีชื่อเสียง แสงหาโลกธรรมทั้งหลายเพื่ออะไร ที่บ้านของท่านมีประกาศนียบัตร แสดงไว้ใหม่ ว่าฉันนี้จบมาจากที่นั่น ประกาศนียบัตรที่นี้รับรอง หากติดไว้เต็มบ้าน แสดงให้เห็นถึงความหลงทั้งนั้น นี่เป็นการสร้างเหตุ ให้ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

บางคนเกิดมาเพื่อที่จะครอบครองมนุษย์สมบัติ คนที่ฉลาด เขาครอบครองแค่พออยู่พอกินแต่สั่งสมทรัพย์ภายในไว้มาก ยิ่งมีมาก ยิ่งไปได้ไกลในปรโลก คนที่โง่เขลาสูงมีโง่เขลาไม่เห็นอย่างนั้น

แสวงหาได้เท่าไรไม่เคยพอ ใต้รอยล้านไม่พอจะเอาให้ถึงพันล้าน ได้ พันล้านไม่พอจะเอาให้ถึงหมื่นล้าน เห็นว่ามีเงินมากจะเป็นพระเจ้า ฟาดหัวใครก็ได้ จ้างใครมาเป็นพวกเป็นบริวารก็ได้ นั่นเขาคิดไป อย่างนั้น เหตุเป็นเพราะความที่เขาไม่รู้ไม่จริง อย่างนี้เป็นการสร้างวิถี แห่งความเป็นเศรษฐีจนเป็นอย่างไรดูโตเทยพรหมณ์เป็นตัวอย่าง และถ้าเกิดเห็นผิดคิดว่าเงินคือพระเจ้าจะใช้ทำอะไรก็ได้ ในที่สุดใช้ เงินไปในทางที่เป็นอกุศลจะทำให้สร้างเหตุลงไปเกิดเป็นสัตว์นรกได้ เพราะจิตสำนึกยังไม่เกิด ยังระลึกไม่ได้

เกิดมาเพื่อเอาชีวิตอยู่รอด พวกนี้ทำมาหากินกันคร่ำครีดยด ทำมาหากินกันทั้งวัน มีดแล้วยังต้องทำงานเพราะยังไม่พอที่จะกิน ในวันหนึ่งๆ ทำงานแบบอาบเหงื่อต่างน้ำ เอาชีวิตให้อยู่รอดไปวันๆ บางคนมีทรัพย์สมบัติ แล้วนำไปแสวงหากามสุข สุขที่เกิดจากกาม ร้านอาหารที่ไหนอร่อย ดนตรีที่ไหนไพเราะ การละเล่นที่ไหนให้ความบันเทิงมาก หรือภูมิประเทศที่ไหนสวยงาม ไปดูไปเห็นมาหมด เสียเงิน เสียทอง แสวงหาความสุขที่เกิดจากสัมผัสที่เรียกกามสุข กามสุขต้องลงทุนมาก และเป็นความสุขที่มีทุกข์เจือปน ไม่ต้องดูอะไร พอหยุดยาวที่ไหนเซียงใหม่รถติดกันแน่นไปหมด ยิ่งช่วงเทศกาล สงกรานต์มีต้นไปตายข้างถนนกันมาก เหตุเพราะแสวงหากามสุข ตอนดอกบัวตอง (ทานตะวันป่า) บานเต็มทุ่ง คนที่ไปแสวงหากามสุข ตายกันหลายคน นี่คือความสุขที่มีทุกข์เป็นของคู่กัน

บางคนมีความเห็นถูก เกิดมาเพื่อปรับปรุงแก้ไขชีวิตให้ดีขึ้น บางคนเกิดมาเพื่อจรรโลงสังคมให้ดี พยายามทำสังคมให้น่าอยู่

ช่วยปรับปรุงสิ่งที่ด้อยพัฒนาให้พัฒนาขึ้น อย่างนี้คือลักษณะของ พระโพธิสัตว์ ที่เกิดมาเพื่อสั่งสมบารมี ฉะนั้นในการเกิดมาของบุคคล จึงมีจุดประสงค์ของชีวิตแต่ละคนไม่เหมือนกัน

ก่อนที่จะมาเกิดในชาตินี้มาได้อัตภาพนี้ ผมมาเพื่ออะไร มา แล้วทำอะไร ตายแล้วจะไปไหน ก็รู้อีก คือตั้งเป้าหมายของชีวิตไว้ เรียกร้อย จึงถามท่านว่า เกิดมาเพื่ออะไร ต้องถามใจตัวเอง มา แสวงหาชื่อเสียง แสวงหาทรัพย์ แสวงหาบุญสมบัติ เช่น ที่ดิน บ้าน แสวงหาบริวารให้ตั้งวงเลี้ยงสุราแล้วได้บริวารอย่างที่ผมเคยทำหาทุกข์ หาโทษใส่ตัว กามสุขทั้งนั้น ต้องถามตัวเองและตอบตัวเองให้ได้ว่า เกิดมาเพื่ออะไร ตายแล้วจะไปอยู่ที่ไหน ทุกคนต้องตาย ตายแล้ว ต้องเกิดอีก ถ้ากิเลสยังไม่หมด

ผมนำตาหยดก็เพราะไป เห็นภพชาติที่เกิดมาไม่รู้จักจบสิ้น สุดตาทิพย์ยังมองไม่สุด ไปเกิด มาแล้วก็ภพก็ชาติยังนับไม่ถ้วน ตายแล้วไปไหน อยู่กับเหตุที่ทำให้ สั่งสมโทษไว้มาก ถ้ายังไม่ตายมี โอกาสเข้าไปอยู่ในคุก เมื่อตายแล้ว ลงไปเกิดในนรก พวกฆ่าตัวตาย นี่ลงนรก สั่งสมความโลภเอาไว้มาก ตายแล้วก็ต้องไปเกิดเป็นเปรต ความหลงเป็นสัตว์เดรัจฉาน พวกที่เรียน

สูงๆ ไปเป็นลัทธิเดรัจฉานกันมาก ไปเห็นคนดั่งๆ ในบ้านเมืองเรา ไปเป็นลัทธิเดรัจฉาน ไปเป็นลัทธิวีรกร พุดเอ่ยชื่อไม่ได้ เพราะเขามี ญาติพี่น้องมีบริวาร ทำให้ได้อย่างผม เข้าฌานให้ได้ แล้วไปพิสูจน์ ดูซิ นี่คือของจริง

ตายแล้วไปไหน

ไปตามกรรมที่ตัวเองทำ เวลาไปงานศพพระท่านว่า โยมไปที่ ชอบที่ชอบ ชอบดีมีเหล้าก็ลงอบายภูมิ ชอบทำบุญก็ไปสวรรค์ พระ ท่านพูดถูก

ผมเป็นอาจารย์พิเศษอยู่ในมหาวิทยาลัยสงฆ์วิทยาเขตล้านนา ที่เชียงใหม่ มีพระนิสิตมาเล่าให้ผมฟัง ว่าท่านมีเพื่อนพระด้วยกัน อดีตพระเพื่อนองค์นี้เคยเป็นผู้พิพากษาแล้วมาบวชเป็นพระ ตำแหน่ง ของท่านนี้ใหญ่ มีเกียรติใครๆ ก็เกรงกลัว เพราะมีวาจาสิทธิ์พูด อะไรต้องเป็นอย่างนั้น ทำไมต้องมาบวช พระนิสิตที่ผมถวญความรู้อะไรให้ฟัง ว่าพระองค์นี้อดีตเป็นผู้พิพากษาแล้วเป็นโรคหัวใจเข้า รักษาตัวในโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ ในห้องผู้ป่วยหนักโรคหัวใจ ในห้องเดียวกัน

วันหนึ่งพยายามใช้ให้ยมทูต ยมทูตคือตัวที่ไม่ใส่เสื้อ นุ่งผ้าแดง มาเอาคนชื่อนี้ไป เอาผิดไป ไปเอาผู้พิพากษาคณะนี้ จริงๆ ต้องเป็นอีกคนที่นอนเตียงติดกันเอาคนนี้ไปนรก ท่านไปเห็นผลงานของวิชาชีพของท่าน แล้วท่านมาบอกพรรคพวกว่า ในนรกมีผู้พิพากษา อัยการ ทนาย ตำรวจลงไปมาก เมื่อมาวิเคราะห์ดู พวกนี้ทำงานเกี่ยวเนื่องกัน ยมทูตพาไปดูในที่ต่างๆ ให้เห็นผลงานของคนเหล่านั้น พอถึงคิวที่พยายามพิพากษาโทษของท่าน ไม่ใช่คนนี้แต่เป็นคน ที่นอนเตียงติดกันอีกคน รีบเอามาส่ง กลัวจะตายเสียก่อน กลัวจะเข้าบ้าน (ร่างเดิม) ไม่ได้ มาส่งแล้วได้เอาคนนั้นที่นอนอยู่บนเตียง ติดกันไปลงนรก พอผู้พิพากษาท่านนี้รักษาโรคหายได้ลาออกจาก ตำแหน่งอันทรงเกียรติ แล้วมาบวชเป็นพระ เพราะได้ไปเห็นผลงานตัวเองได้ทำไว้

มาวิเคราะห์ดู ๔ อาชีพนี้คืออาชีพผู้พิพากษา อาชีพอัยการ อาชีพทนาย อาชีพตำรวจ จึงได้ระลึกถึงคดีของเซอร์รี่ แอนตันแคน คนที่ไม่ได้กระทำความผิด ตายในคุก ตอนหลังมาจับคนผิดได้ ถามว่าตายฟรีไหม ไม่ฟรีครับ คนที่ร่วมขบวนการ ต้องไปใช้หนี้ เวิร์กกรรมที่ตนเองทำไว้ คือพวกที่ร่วมกันสร้างกรรมจนคดีนี้ เสร็จสิ้น

เช่นเดียวกันได้ไปบรรยายที่สถานปฏิบัติธรรมแห่งหนึ่ง มีผู้ ประสงค์จะมีอาชีพเป็นผู้พิพากษามาฝึกกรรมฐาน พอผมพูดให้ฟัง จึงรู้ว่าวิชาชีพนี้เสี่ยง ได้ถามผมหลังบรรยายเสร็จ “หนูกำลังจะเป็น ผู้พิพากษา ตอนนี้อยู่รอบรรจุ หนูเห็นทุกข์โทษและไม่อยากเป็น แต่พออยากให้เป็น จะทำอย่างไร”

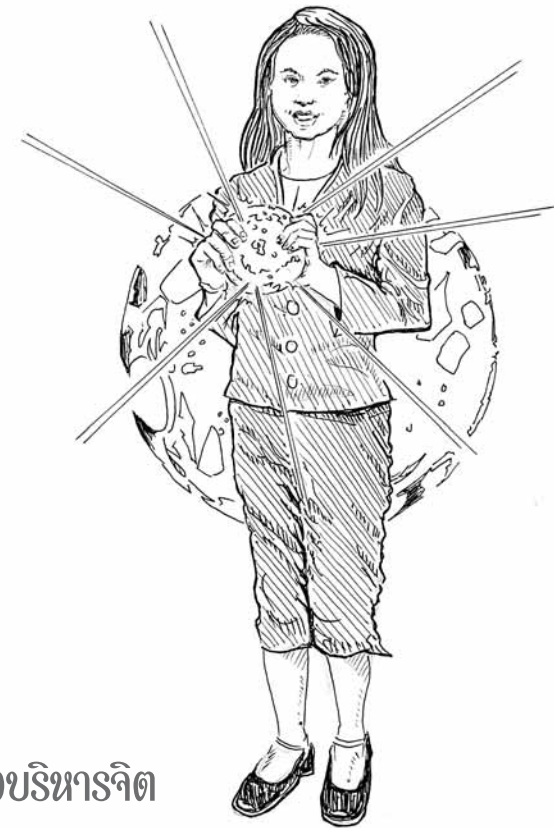
ชีวิตเป็นของคุณอยู่ที่คุณ ไม่ใช่พ่อแม่ลิขิต คุณต้องบริหารจัดการชีวิตตัวเอง ปรากฏว่าอยู่ต่อมา แพนหนุ่มมารีบไป ถูกรถชน ตาย ไม่ได้ไปสร้างเวรสร้างกรรมเพิ่มเติม เห็นแล้วน่าสงสาร บางคน มีตำแหน่งทรงเกียรติ เหตุเพราะเขาแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ เรา ใช้หลักฐานเป็นเครื่องประกอบการตัดสินใจ จึงต้องพิจารณาตาม หลักฐานที่เขาแสดง ถ้ามันเป็นหลักฐานเท็จจะทำอย่างไร เป็นอาชีพ ที่เสี่ยงมาก ตายแล้วไปไหน ก็ไปตามกรรม

จิตสำนึกเกิดได้อย่างไร

เกิดขึ้นจากปัญญาเห็นถูกหรือเห็นผิด ใช้ปัญญาไต่คว จิตสำนึกจะผิด คนทั่วไปคิดว่า เห็นถูกแต่มันถูกไม่จริง แล้วในที่สุด ก็ผิด แต่ถ้าใช้ปัญญาญาณ (Intuition) เห็นถูกต้อง เป็นอมตะ เห็น ถูกต้องตลอดสาย และจิตสำนึกจะถูกต้องดั่งมตลอดไป ถูกต้อง ตามความเป็นจริง นี่เขาเรียกว่าเห็นถูกต้องตามธรรม ตอนที่ท่าน ผู้ฟังลงทะเบียนเขาแจกหนังสือใช้ใหม่ หนังสือที่แจกให้ไปอ่าน ร้อยปี พันปี หมื่นปี ไม่ล้าสมัย นี่แหละใช้จิตสำนึกที่เห็นถูก

เขียนหนังสือพวกนี้เป็นอมตะ ในฐานะเป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่กล้า
ใช้ปัญญาไอคิวมาเขียนใช้ไม่ได้ เอามาใช้แล้วมันล้าสมัย

มีหนังสืออยู่สองเล่ม ที่ฮิตสุดๆ คือทางสายเอก นั่นเป็น
ประสบการณ์ครั้งแรกที่ได้จากการพัฒนาจิตและนำไปบรรยายที่แรก
ก็ไม่ว่าจะพูดเรื่องอะไรมีคนฟังประมาณ ๓๐๐ คน เป็นคนที่ผ่านการ
ศึกษาเล่าเรียนมาสูง ครูอาจารย์ทั้งนั้น ผมไปพูดเรื่องทางสายเอก เพื่อ
ที่จะให้เขาพิสูจน์ว่าปัญญาตัวที่ ๓ มีศักยภาพสูงสุด มนุษย์พัฒนา
ปัญญาไอคิวยังไม่สูงสุด ถ้าพัฒนาปัญญาญาณได้นับว่าเป็นสุดยอด
ของปัญญา ใช้ปัญญาตัวนี้กลั่นกรองมา ทำหนังสือให้คนอ่านได้คือ
ทางสายเอก และเล่มที่ ๒ ที่ออกมาเป็นการร่วมกันใช้สติปัญญาเห็นถูก
ทำหนังสือชื่อตามรอยพ่อ มีคนมาขอซื้อลิขสิทธิ์ ได้ถามทีมงานว่า
จะอย่างไรกับหนังสือที่ไม่ล้าสมัย เขาประสงค์จะซื้อด้วยเหตุนี้
ไม่ขายลิขสิทธิ์หนังสือตามรอยพ่อ เป็นจริยธรรมที่เกิดจากจิตสำนึก
ที่ถูกต้อง และดีงาม อยากให้ไปอ่าน ใครได้อ่านแล้วทำตามให้ได้
อย่างนั้น จะเป็นสุดยอดในทางจริยธรรมของการเกิดมาเป็นมนุษย์
ตามรอยพ่อประกอบขึ้นด้วยเรื่องสั้น จิตสำนึกเกิดจากปัญญา
เห็นถูกหรือเห็นผิด เน้นทีเดียวว่า ปัญญาไอคิวที่เราพัฒนานี้เห็นถูก
ระยะหนึ่งเมื่อกาลเวลาผ่านไปอาจไม่ถูกจึงให้นำชีวิตไม่ได้ ส่วน
ปัญญาญาณเห็นถูกตลอดสาย อีกก็พันปีเกิดก็ภพชาติก็ยังเห็นถูก
จึงเป็นอมตะ ฉะนั้นหนังสือที่ออกจากชมรมนี้จึงเป็นผลงานอมตะ

ทำไมต้องบริหารจิต

จิตใจเป็นสมมุติบัญญัติ ใช้เรียกพลังงานอมตะชุดหนึ่งที่มี
อยู่ในสัตว์ ในมนุษย์ ในเทวดา ในพรหม เป็นพลังงานชนิดเดียวกัน
แต่มีคุณภาพต่างกัน จิตเป็นพลังงานอมตะ มีธรรมชาติเป็นพลังงาน
ที่ละเอียด คำว่า ละเอียด หมายถึง มีความถี่คลื่นละเอียด เครื่องมือ
วิทยาศาสตร์ปัจจุบันยังตรวจวัดไม่ได้ จึงเอาพลังงานจิตมาใช้งานไม่
ได้เต็มที่ ปัจจุบันวิทยาศาสตร์ตรวจสอบได้เฉพาะคลื่นอิเล็กตรอน
ที่หลุดออกมาจากโปรตอน มีความถี่คลื่นเล็กที่สุดขณะนี้ แต่ความถี่
คลื่นจิตละเอียดกว่านี้ ยังตรวจวัดไม่ได้ จึงเอาพลังงานตัวนี้มาใช้ไม่ได้

เป็นพลังงานอมตะที่ไม่เคยสูญหาย เมื่อไปเห็นตัวเองขัดแย้ง พอตัวนี้ตายลง ใช้ไม่ได้ จิตจำเป็นต้องออกไปหาร่างใหม่อยู่อาศัย ใช้ร่างใหม่อยู่อย่างนี้เรื่อยไป ไม่มีที่สิ้นสุด นี่ถือเป็นพลังงานอมตะ ในขณะที่เดียวกัน ธรรมชาติของจิตมีธาตุรู้ พลังงานจิตเป็นตัวรู้ ไม่ใช่สมองรู้ คิด นึก อย่างที่เข้าใจกัน จิตเป็นตัว รู้ คิด นึก ตอนที่คิดจะหนี ท่านเจ้าคุณโชดกทำไมท่านจึงรู้ จิตต่อจิตรู้เห็นเท่าที่ตนเอง

ท่านเจ้าคุณโชดกเล่าให้ฟังว่า มีเด็กสาวคนหนึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย มาฝึกกับท่าน แล้วเอาไปปฏิบัติต่อบ้าน มีอยู่วันหนึ่ง เด็กผู้หญิงคนนั้นนั่งปฏิบัติอยู่ที่บ้านแล้วจิตเข้านิโรธสมาบัติ คือเข้าฌานได้ ทำจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิจนสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) ซึ่งเป็น

สมาธิในฌาน พอเข้าฌานได้แล้วเร่งกำลังสติขึ้นไป ก็เข้านิโรธสมาบัติได้ นิโรธสมาบัติทำให้ตัวแข็งกระด้าง เขย่าหรือเอาเข็มมาทิ่มแทงก็ไม่ตื่น เข้าฌานยังตื่นได้แต่ไม่ตื่น เอาปืนใหญ่มายิงก็ไม่ได้ยินเสียง แต่ไม่ได้หลับ พลังงานจิตยังทำงานเต็มที่ จิตไม่ตกภวังค์ ตัวแข็งไม่หายใจ ลมไม่เข้าไม่ออก ความรู้สึกนึกคิดไม่มี สัญญาดับ เวทนา คือความสุข ความทุกข์ทั้งหลาย เจ็บเมื่อยอะไรไม่มี เอาเข็มมาแทงเอาไฟเผาไม่รู้สึก สภาวะของจิตเช่นนี้ถูกสมมุติเรียกว่า นิโรธสมาบัติ คนที่จะเข้าถึงได้อย่างน้อยต้องเป็นอริยบุคคลชั้นอนาคามี ซึ่งฆราวาสก็เป็นได้

เด็กคนนั้นเข้าถึงนิโรธสมาบัติแม่ของเด็กไปปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น ตัวแข็ง ตัวเย็นไม่หายใจ แม่นึกว่าลูกนั่งตาย จึงโทรศัพท์มาหาอาจารย์เจ้าคุณโชดก เจ้าคุณโชดกบอกว่า โยมอย่าไปทำอะไร ปล่อยเขาไว้ อย่างนั้น เดี่ยวอาตมาจะไปที่บ้าน พอไปถึงบ้านของโยมท่านเข้าฌานตามดูจิต จึงรู้ว่าเด็กคนนั้นกำลังเข้าสภาวะนิโรธสมาบัติ คนที่จะตามดูได้ต้องพัฒนาจิตให้เข้าถึงให้ได้ จึงจะรู้ ใช้จิตตามดูได้เพราะเป็นพลังงาน เสร็จแล้วนำจิตออกจากฌานแล้วบอกกับโยมว่า ๔ โมงเย็น เขาจะกลับมา ไม่ต้องทำอะไร พอ ๔ โมงเย็น จึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น แล้วกลับมาสู่สภาวะปรกติ สมัยที่ย้ายมาอยู่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีพระสงฆ์อยู่ ๒-๓ องค์ ที่เข้านิโรธสมาบัติได้มรณะไปแล้ว ยังมีอีกองค์ อยู่ที่จังหวัดสระบุรี ทุกปีท่านจะเข้านิโรธสมาบัติ ใครฝึกจนถึงอย่างนี้นับว่าสุดยอดในการพัฒนาจิตให้ตั้งมั่น ใจของเราเป็นพลังงานจะใช้ทำอะไรก็ได้ มันอยู่ที่ว่าเรารู้วิธีการเข้าถึงหรือไม่

หน้าที่ของจิต

๑. รับสิ่งกระทบเข้าปรุงเป็นอารมณ์

เช่น เสียงเข้าทางหู ภาพเข้าทางตา กลิ่นเข้าทางจมูก แล้วจิตปรุงแต่งสิ่งกระทบให้เกิดอารมณ์ เสียงไม่ดี ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี เสียงดีทำให้เกิดเป็นอารมณ์ดี ห้องนี้ถ้ามีอากาศร้อนอารมณ์ของผู้ฟังดีไหม สิ่งกระทบที่ส่งเข้าทางผิวหนังมีระบบประสาทส่งต่อไปสู่จิต ให้ปรุงเป็นอารมณ์ เพราะหน้าที่ของจิต รับสิ่งกระทบ เข้าปรุงเป็นอารมณ์

๒. จิตเป็นตัวสั่งสมอง

สมองเป็นเครื่องมือให้จิตใช้งาน สั่งผ่านสมองให้คิด สั่งให้ปากพูด สั่งให้มือทำโน่นทำนี่ จิตเป็นตัวสั่ง คนตายสั่งไม่ได้เพราะจิตออกไปจากร่างกายแล้ว คนเข้านิโรธสมาบัติ สั่งไม่ได้ เพราะจิตมันถูกกำลังของสมาธิขั้นสูงกดข่มไว้ เอาเข็มแทงสั่งให้เจ็บปวดไม่ได้ ปัญญาโอเคิสรู้อาการปวดเกิดที่ศีรษะ อาการปวดกระเพาะ เกิดขึ้นที่ท้อง อาการปวดเกิดขึ้นที่แข้งขา ปัญญาโอเคิรู้อย่างนั้น แท้จริงแล้วไม่ใช่ ถ้าไปฝีกจิตจนกระทั่งเข้านิโรธสมาบัติได้ จะรู้จริงว่าตัวปวดที่แท้จริงเป็นเรื่องของใจนี้มันปรุงอารมณ์ ถ้าเรา กั้นใจไม่ให้รับกระทบตัวนี้ รับรองไม่เกิดอารมณ์ปวด ความรู้ตัวนี้เป็นความรู้ที่แท้จริง เจ็บไข้ได้ป่วยหรือปวดศีรษะ ปวดแข้งปวดขาไม่ได้อยู่ที่แข้งขา แต่อยู่ที่ใจไปรับกระทบแล้วเอามาปรุงเป็นอารมณ์จึงแสดงอาการให้เห็น เคยปวดศีรษะไหม เคยปวดฟันไหม พอเห็นรถชนกันต่อหน้า อาการปวดศีรษะปวดฟันหายไปไหน ก็จิตไปรับสิ่งกระทบเรื่องรถชนมาปรุง อารมณ์เดิมหายไปก็เลยไม่ปวด นี่เป็นความรู้ที่แท้จริง ทำอย่างไรจึงจะปล่อยพวกนี้ให้หมดไปได้ นั่นคือสิ่งที่น่าพัฒนาให้เกิดขึ้นกับตัวเอง

๓. จิตเก็บสั่งสมพลังงานจิต เก็บสั่งสมข้อมูล

คิด พุด ทำ แล้วดีไม่ดีเก็บหมด ด้วยเหตุนี้ใจของเราจึงมีทั้งดี และไม่ดี ผังอยู่ในจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก มีข้อมูลเก็บไว้ครบ

ตัวนี้สำคัญที่สุด เพราะว่าเวลาคนตายจิตจะหลุดออกจากร่าง ตัวนี้คือร่างกายเอาไปเผา หรือไปฝัง ส่วนจิตที่มีบุญ-บาปสิ่งสมต้องไปหาที่อยู่ใหม่ บุญบาปที่ทำสิ่งสมไว้ในดวงจิตเท่านั้นที่เอาไปได้ นอกนั้นที่เป็นสมบัติของโลกเอาไปไม่ได้สักอย่าง

ขาดจิตสำนึกที่ดีเนื่องจากอะไร

เนื่องจากมีปัญญาเห็นผิด ปัญญาไอคิวเป็นปัญญาที่เห็นผิดไปจากความจริงแท้ จึงขาดจิตสำนึกที่ดีจึงเห็นผิด เห็นผิดเห็นอย่างไร มีอะไรเป็นเครื่องวัด มีอุปสรรคปัญหาเป็นเครื่องวัด เมื่อใช้ปัญญาที่เห็นผิดไปทำอะไรจะมีอุปสรรค มีปัญหาเกิดขึ้น เพราะใจขาดจิตสำนึกที่ดี

เมื่อสองปีที่ผ่านมาไปบรรยายให้กับผู้เข้าปฏิบัติธรรมที่สงขลา มีอยู่วันหนึ่ง มีคุณพี่ผู้ชายอายุมากนั่งปฏิบัติธรรมบนเก้าอี้ คนอื่นปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิอยู่บนพื้นห้อง ไปทักทายคุณพี่ว่าทำไมไม่นั่งขัดสมาธิเหมือนคนอื่น เขาบอกว่าผมก็นั่งขัดสมาธิได้ แต่พอนั่งนานๆ ยึดขาไม่ออก พอเขาพูดเท่านั้น ด้วยจิตที่สงบนิ่งและคลื่นจิตพุ่งไปตรงกับเหตุการณ์ที่เขาได้กระทำแล้วในอดีต ผมเห็นปู่ทะเลล้อมรอบตัวเขาเต็มไปหมด จึงได้ถามว่า คุณพี่ไปทำอะไรไว้กับปู่ มันมากันมาก เขาตอบว่า เขามีอาชีพมัดขานูก่อนส่งขายในตลาด

นี่เพราะมีจิตสำนึกไม่ดี ทำแล้วมันเก็บสิ่งสมเป็นบาปอยู่ในใจ เมื่อกรรมไม่ดีให้ผล นั่งแล้วจึงยึดขาไม่ออก ยึดขาไม่ออกต้องมีเหตุที่ทำให้เกิด นี่คือหลักการทางวิทยาศาสตร์

สมัยที่ยังเป็นเด็กชอบจับแมวโยนใส่ต้นไม้ เพื่อจะดูเล็บกางจับอยู่กับผิวต้นไม้ ตอนมาฝึกกรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ มีพระเดินจงกรมอยู่หลายองค์ ปรากฏว่ามีแมวตัวหนึ่งมาตะกายขาของผมคนเดียว ตอนนั้นบวชเป็นพระ ที่แรกคิดจะเตะมัน เพราะแสบขามาก ได้คิดว่าไล่แมวโดยวิธีนี้ไม่ถูก เจอกันอีกเมื่อไรแมวจะตะกายขาอีก มีเวรกรรมต่อกันต้องใช้หนี้เวรใช้หนี้กรรมให้หมดกันไปปล่อยยให้แมว

ตะกายขาขว่นอยู่ ๒ วัน แสบไปหมด เลือดซิบๆ เลย ถามว่าเป็น
แมวตัวเดิมหรือเปล่า ไม่ใช่ มันเป็นแมวตัวใหม่ แต่เป็นจิตเดิมเข้า
อยู่อาศัยเมื่อโคจรมาพบกันอีกจึงต้องใช้หนี้ ฉะนั้นเมื่อท่านลัญจ
รไปในที่ไหนๆ แล้วไปเจอหนี้เวรหนี้กรรมที่ต้องชดใช้ เช่น รถไปชน
กันนั้นแหละ เป็นผลงานเก่าของท่านยอมชดใช้ไปเถอะ แล้วมันจะ
หมดไปเอง ผมจึงยอมใช้ให้กับแมวตอนไปบวช เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น
เพราะมีจิตขาดสำนึกที่ดี จับแมวโยนต้นไม้ มันไม่ใช่เรื่องสนุกสนาน
มันเป็นการหาความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น เพราะใจมันเห็นผิด
จึงมีจิตสำนึกไม่ดี

การขาดจิตสำนึกที่ดีอีกทางหนึ่งคือเห็นแก่ตัว คนที่ยิ่งเรียน
จนมีปัญญาโอคิวงสูงเท่าไร อีโก้ คือความเห็นแก่ตัวยิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งมีปัญญาโอคิวงสูงและดับอัตตาไม่ได้ พวกนี้เสียหาย อยู่ในสังคม
ใดสังคมนั้นปั่นป่วน เพราะความเห็นแก่ตัวเป็นเหตุให้ประพฤติดน
เป็นผู้รับอย่างเดียว คนอื่นวิบัติอย่างไรไม่สนใจ ปัญญาโอคิวง และ
ความเห็นแก่ตัวเป็นของคู่กัน เอากฎหมายมาใช้ตัดสินคนพวกนี้
รับรองไม่ผิดหรอก เพราะหลักฐานทำลายได้หรือไม่สร้างหลักฐาน
มัดตัวนี่คือมนุษย์ที่มีปัญญาโอคิวงสูงและมีความเห็นแก่ตัวสูงสามารถ
ทำตัวเองให้รอดได้หมด แต่พยายามราชาไม่ได้ใช้หลักฐานแบบมนุษย์
พยายามใช้การกระทำ คิด พูด ทำดี ทำชั่ว เก็บไว้ใใจเป็นหลักฐาน
ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ และพยายามใช้กฎแห่งกรรมคือทำดีได้ดี
ทำชั่วได้ชั่วเป็นกฎ มนุษย์เอาผิดไม่ได้ แต่เจอพยายามเสร็จทุกราย
ตัดสินโทษเอาผิดได้ทุกรายไม่เคยพลาด

เรื่องตาฬิกายกุหลาบ

จะเล่าเรื่องความเห็นแก่ตัวให้ฟัง เมื่อวันที่ ๒๗ เดือนก่อน
ได้ไปบรรยายธรรมที่วัดแห่งหนึ่ง วัดนี้มีตาฬิกไปสร้างกุฏิสงฆ์ถวายไว้
เพราะว่าตาฬิกกับยายกุหลาบเป็นเจ้าของร้านโชห่วยเป็นคนมีเงิน
วันหนึ่งยายกุหลาบได้ไปหาเพื่อนผู้หมึงถึงที่บ้าน ร้องเรียกหาเพื่อน
แต่ไม่มีใครรักคนอยู่ในบ้านนั้น หน้าต่างประตูเปิดไว้ แกกก็เดินเข้า
ห้องไหนออกห้องนี้ ร้องเรียกชื่อเพื่อนไปเรื่อยๆ ไม่เจอใครรักคน
ได้เข้าไปในห้องหนึ่งไปเห็นสร้อยทองหนัก ๕ บาทวางอยู่บนโต๊ะ พอ
ไม่มีใครอยู่ในบ้านนั้น ด้วยสำนึกที่ไม่ดี ยายกุหลาบจึงหยิบสร้อย
ทองคำใส่กระเป๋า แล้วรีบเดินออกจากบ้าน ระหว่างที่เดินออกจาก
บ้านเพื่อนเพื่อจะไปบ้านตาฬิกสามี หากเอาสร้อยมาใส่เส้นมันใหญ่
สามีเห็นจะถามว่าเอามาจากไหน จะตอบสามีไม่ได้ ดีไม่ดีอาจถูก
ไล่ออกจากบ้าน ยายกุหลาบไม่รู้จะทำยังไง ใช้ก็ใช้ไม่ได้ จึงไปเอา
พลาสติกมาห่อ แล้วนำไปฝังไว้ที่โคนเสาข้างข้าง พุทธิดกรรมเช่นนี้
มนุษย์ไม่เห็นหลักฐานไม่มี แต่เมื่อยายกุหลาบตายไปได้ไปเกิดในรก
พอครบรอบปี สามีของยายกุหลาบได้รวบรวมเพื่อนที่รู้จักกับภรรยา
ทำบุญเลี้ยงพระในตลาด ถวายสังฆทานอุทิศบุญกุศลไปให้ภรรยาที่
ตายไปแล้ว พอยายกุหลาบได้รับบุญกุศลก็มาเข้าฝันตาฬิก แล้วพูด
ว่าขอใจนะ ที่ทำบุญส่งไปให้ได้รับแล้ว ปีที่ ๒ ได้รับบุญกุศลอีก
ก็มาเข้าฝันอีกและพูดเหมือนเดิม

พยายามเห็นว่ายายกุหลาบทำพลาดไปนิดเดียว ด้วยเหตุมีจิตสำนึกไม่ดี เนื่องจากมีความเห็นแก่ตัว ไปเอาของที่เจ้าของยังไม่อนุญาต ผิดศีลข้อลักขโมย อทินนาทาน จึงได้พูดว่านี่แม่กุหลาบฉันจะให้แกไปเกิดเป็นมนุษย์ แล้วทำความดีชดใช้เศษกรรมที่เหลือจะเอาไหม ยายกุหลาบตอบว่า เอาเจ้าคะ เพราะอยากจะขึ้นให้พ้นจากนรก ปรากฏว่ายามบาลีให้มาเกิดเป็นเด็กผู้หญิงในบ้านใกล้ๆ ตาฟัก ห่างกันไม่เท่าไร พอเกิดได้ไม่นานพ่อของเด็กคนนี้ได้ตายจากไปเหลือแต่แม่เลี้ยงลูกสาวคนเดียว จนมีอายุได้ประมาณ ๕ ขวบ

มีอยู่วันหนึ่งแม่ใช้เด็กคนนี้ไปซื้อของในตลาด เด็กคนนี้มีสัญญาเก่าที่ฝังอยู่ในใจ จึงเดินไปร้านตาฟักไปซื้อของ พอไปถึงเด็กจึงพูดขึ้นว่า

“พี่ฟักซื้อของหน่อย” ตาฟักซึ่งมีอายุแก่มากแล้ว แกก้ก็เห็นว่าหูฟังไม่ดีจึงได้ให้เด็กซ้ำ พูดซ้ำๆ ซัดๆ ว่าเมื่อก็พูดว่าอะไร เด็กได้พูดเสียงดังขึ้นว่า

“พี่ฟักซื้อของหน่อย” เสียงพูดนี้จึงได้ยินกันทั่ว เพื่อนในตลาดบางคนคิดว่าตาฟักไปทำอะไรไม่ดีกับเด็ก ตาฟักกลัวถูกกล่าวหาว่ามีความผิด จึงไปแจ้งความตำรวจ

พอวันสอบสวนมาถึง สอบสวนกันในตลาดมากันครบเลย เด็กก็มา แม่เด็กก็มา เจ้าของสร้อยก็มา เพื่อนในตลาดที่สนใจมาหมด ตาฟักได้ถามเด็กคนนี้ว่า

“ไอ้ที่เอ็งพูดเหมือนกับยายกุหลาบเมื่ยเข้ามาเกิดเป็นเอ็ง” ไหนลองให้ข้าเชื่อซิว่าเอ็งคือยายกุหลาบมาเกิด มีหลักฐานแสดงอะไรไหม เด็กก็บอกถูกว่า เมื่อวันทีเท่านั้น เดือนนั้น พ.ศ.นั้น ทำบุญอุทิศไปให้ฉันซิไหม ครั้งที่ ๒ ก็ถูกอีก ตาฟักพูดว่า

“หลักฐานทั้งสองนี้ใช้ไม่ได้ เพราะเวลาข้าฯ ทำบุญ ข้าบอกเขาไปทั่ว แม่เอ็งก็น่าจะรู้” ตาฟักกลัวว่าแม่เด็กจะมาอุปโลกน์ให้เด็กรับสมอ้างว่าเป็นยายกุหลาบมาเกิด แท้จริงแล้วเป็นจริงแต่ตาฟักระแวง ในที่สุดตาฟักถามว่า

“หลักฐานอื่นมีอีกไหม”

เด็กบอกว่ามีจึงได้เล่าเรื่องให้ฟัง ว่าตอนที่ เป็นยายกุหลาบฉันไปหาเพื่อนแล้วไม่เจอ ไปพบสร้อยคอกทองคำหนักห้าบาท จึงหยิบฉวยเอามาเป็นของตัวเองแต่ไม่กล้าใช้ เพราะกลัวตาฟักเห็น จึงเอายาสร้อยไปฝังไว้โคนเสาข้างข้าวตาฟักได้ยินเรื่องนี้เข้าหูฝังจึงได้พูดว่า

“อีหนู เอ็งพาข้าไปดูซิ เอาไปฝังไว้เสาต้นไหน”

เด็กเดินนำไปชี้ ฉันฝังไว้ข้างเสาต้นนี้ ตาฟักไปเอาเสียมมาขุดดูพบว่า มีจริงยังห่อพลาสติกไว้เหมือนเดิม พอเปิดออกดูเจ้าของสร้อยจำได้ ตาฟักจึงคืนสร้อยให้กับเจ้าของไป

เรื่องนี้ก็จะบอกว่า มนุษย์หาหลักฐานไม่ได้ ไม่มีใครเห็นกฎหมายจึงเอาผิดไม่ได้ ยายกุหลาบไม่ต้องเข้าคุก แต่ตอนหลังตายไปตกนรก กรรมและกฎแห่งกรรมเป็นหลักฐานที่ยมบาลเอาผิดได้ ที่นั่นมาถึงเงื่อนไขสองข้อก่อนที่ยมบาลจะให้ยายกุหลาบลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เงื่อนไข ๒ ข้อคือ เมื่อให้ไปเกิดเป็นมนุษย์แล้ว

๑. ต้องไปสร้างกุฏิพระถวายไว้กับวัดที่มีการฝึกกรรมฐาน
๒. เจ้าอาวาสวัดนั้นต้องเป็นเทวดา

ยายกุหลาบรับเงื่อนไขนั้นมา พอเรื่องมันแดงขึ้นแล้ว และตาฟักเชื่อแล้วว่าเด็กคนนี้ คือ เมียเก่าได้กลับมาเกิดเป็นเด็กหญิงหน้าทีสร้างกุฏิไม่ใช่หน้าทีเด็กอายุ ๕ ขวบ แต่เป็นหน้าทีของตาฟัก เพราะตาฟักมีเงิน ตาฟักอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ก็สืบดูว่าที่ไหนมีฝึกกรรมฐาน

ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีมีการฝึกกรรมฐาน แก่ก็ไปกับเพื่อนชายไปที่วัดอัมพวัน ปรากฏว่ามีการฝึกกรรมฐานจริง ส่วนเงื่อนไขที่ ๒ เจ้าอาวาสเป็นเทวดา ไม่ใช่ เพราะหลวงพ่ोजรัญมีอุปนิสัยคล้ายทหาร เพื่อนบอกว่าไม่ใช่จึงไม่สร้างกุฏิไว้ที่นั่น จึงได้กลับมาอยู่ที่นครสวรรค์ดังเดิม ต่อมาได้ยินข่าวว่าที่อำเภอเก้าเลี้ยวมีการฝึกกรรมฐาน ตาฟักก็ไปดู คราวนี้ตาฟักไปคนเดียว ก็ไปพบกับพระที่มาแล้วให้ผู้เขียนฟังและถามว่า

“ท่านอาจารย์อยู่วัดชื่ออะไร” อาตมาอยู่วัดพระธาตุทรายทอง จังหวัดลำพูน

“ที่วัดมีการฝึกแบบนี้ไหม” มีฝึกเหมือนกันอย่างนี้ ปีละตั้งหลายครั้ง เงื่อนไขแรกผ่าน จึงถามต่อเพื่อให้ได้เงื่อนไขที่ ๒

“ขอโทษ ท่านอาจารย์ชื่ออะไร” พระตอบว่า

“อาตมาชื่ออมร” อมรแปลว่า ผู้ไม่ตาย คือเทวดา ตาฟักเข้าใจ จึงไปดูวัดนี้ด้วยตนเอง เป็นวัดร้าง พระองค์นี้มาจากสหรัฐอเมริกา ถูกพ่อแม่ส่งไปตั้งแต่วัยโกหกหลังวังไปอยู่ยาวนาน เหตุที่กลับมาเมืองไทยเพื่อมาเยี่ยมญาติชั่วคราว เมื่อไปเจอวัดร้าง ชาวบ้านศรัทธา

สร้างกุฏิไว้ให้อยู่หลังหนึ่ง พอตาฬิสร้างกุฏิเสร็จ เด็กตายด้วยโรคหัวใจ อายุได้ ๕ ขวบกว่าก็ตาย ตายแล้วได้ไปเกิดเป็นนางฟ้าวิมาน มาเข้า ฝันตาฬิและบอกว่าตอนนี้ฉันไปอยู่ วิมานหลังเบ้อเริ่ม แกตายแล้วไป อยู่กับฉันนะ ตาฬิมาตายเมื่อ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔ ตาฬิ ตายไปแล้วเงียบ มิได้บอกว่าได้ไป อยู่กับยายกุหลาบนางฟ้าหรือไม่

ด้วยอาณิสงส์จากการเล่า เรื่องนี้ ตอนที่พระเจ้าอาวาสเล่าให้ ผมฟังตอนนั้น มีคณะจากกรุงเทพฯ ไปสร้างกุฏิถวายไว้ที่วัดนี้ มีกุฏิอยู่สัก ๕-๖ หลัง จากนั้นเป็นต้นมา วัดนั้นเนื่องแน่นไปด้วยกุฏิที่มีคนศรัทธาสร้างถวาย

เรื่องที่ยกขึ้นมาบอกเล่าเพื่อที่จะบอกว่า เมื่อใดที่บุคคลขาด จิตสำนึกที่ดี แล้วไปเอาของที่ยังไม่อนุญาต กรรมส่งผลลงถึงนรก แม้ว่ามันุษย์เอาผิดไม่ได้ แต่เทวดาเอาผิดได้ เมื่อใดบุคคลมีจิตสำนึก ที่ดีทำคุณงามความดีได้ขึ้นสวรรค์ เดียวนี้ไปดูซิ วัดนั้นเต็มเพียบได้ ด้วยกุฏิ ๕ ปี ที่พัฒนาจากวัดร้างขึ้นมาเกือบสมบูรณ์แบบ

ใจที่ขาดจิตสำนึกที่ดีจึงปรุงอารมณไม่ตี คุมอารมณไม่อยู่ ใจ ลังร่างกายให้คิด พุด ทำ ไม่ดี พฤติกรรมที่แสดงออกจึงไม่ดี ที่มี พฤติกรรมไม่ดี สมมุติเป็นเจ้านายที่มีพฤติกรรมไม่ดีโครงการนี้

ถ้าจะให้ผ่าน ฉันจะได้สิ่งตอบแทนเท่าไร ได้คนจิตสำนึกไม่ดี มา เป็นใหญ่เป็นโต ทำให้สังคมเสียหาย ใจที่ขาดจิตสำนึกที่ดีจึงเก็บ ลังสมสิ่งไม่ดีไว้ในใจ คิด พุด ทำ ไม่ดี มันก็ผลักดันให้มีชะตาชีวิต ไม่ดี จึงต้องไปหาหมอดู ไปหาหมอดูในประเทศไม่ได้เพราะความ ลับจะรั่วไหลต้องไปหาหมอดูในต่างประเทศ ความลับในโลกนี้ไม่มี กับเทวดาที่เกิดอยู่ในภพที่ติดกับมนุษย์ คือ ชั้นจาตุมหหารชิกา รู้เห็น การกระทำของมนุษย์ได้ทุกเรื่อง ด้วยเหตุนี้ ชะตาชีวิตอยู่ที่ตัวเอง เป็นผู้ลิขิต บุคคลทำไว้ในอดีตไม่ดี ชะตาชีวิตไม่ดี อุปสรรคปัญหา มีมาก เปลี่ยนพฤติกรรมเสียใหม่ จิตสำนึกไม่ดีทำให้ใจทำร้ายกาย เวลาเครียด คิดอิจฉาหรือเกิดความเครียดขึ้นมา ความดันโลหิต เพิ่มขึ้นทำร้ายกาย โรคทางกาย ๘๐ เปอร์เซนต์มีต้นเหตุมาจากใจที่ คิดติดลบ ใจที่ขาดจิตสำนึกที่ดี ทำให้เกิดโรคทางกายได้

มีแม่ชีองค์หนึ่งอยู่ที่วัดรำเปิง ได้ถามแม่ชีว่า อะไรเป็นเหตุให้มาบวชเป็นชีที่นี่ ท่านตอบว่า

“ดิฉันตอนที่ไม่ได้มาบวชเป็นชีแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เจ็บไข้ได้ป่วย ด้วยมีโรคหลายโรค มาบวชแล้วหายเป็นปกติทั้ง” เหตุเพราะจิตสำนึกดี ทำให้มีสุขภาพดีไปด้วย

สุดท้ายที่ล้ำค่าที่สุดคือ เพราะจิตสำนึกไม่ดี เมื่อจิตทิ้งร่างนี้แล้วแรงกรรมผลักดันให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิ จึงได้บอกว่าเรื่องจิตสำนึกเป็นเรื่องที่น่าห่วง คนในยุคสมัยนี้ ขาดจิตสำนึกที่ดี ทำให้สังคมเดือดร้อนวุ่นวาย และในที่สุดส่งผลถึงปรภพที่จะต้องนำชีวิตไปสู่อีกด้วย

บริหารจิตทำได้อย่างไร

ฝึกจิตให้มีสติ คนทั่วไปมีสติประมาณร้อยละ ๗ จึงจำเป็นต้องฝึกให้มีสติมากขึ้น จิตมีสติ และมีกำลังระลึกได้จะตั้งมั่นเป็นสมาธิชั่วขณะเรียกว่าฌณิกสมาธิ จะตั้งมั่นมากขึ้นเรียกว่าอุปจารสมาธิ จิตตั้งมั่นสูงสุดเรียกว่าอุปปนาสมาธิ นี่คือต้องฝึกจิตให้หนึ่ง หนึ่งคือให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิโดยเจริญสติให้มากยิ่งขึ้น

ต่อจากนั้นต้องบริหารจิตใจด้วยการฝึกจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง ปัญญาเห็นแจ้ง(Intuition) ไม่ใช่ ปัญญาไอคิว เมื่อจิตเข้าสู่ความตั้งมั่นระดับกลาง ที่เรียกว่า อุปจารสมาธิ ต้องใช้สมาธิระดับนี้มาพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง ด้วยการปฏิบัติตามวิธีการที่เรียกว่าสติปัฏฐาน ๔ (กาย เวทนา จิต ธรรม) ให้เห็นเป็นจริงตามกฎไตรลักษณ์ (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) เมื่อเกิดปัญญาเห็นแจ้งขึ้นในจิตแล้วต้องรักษาปัญญาตัวนี้ไว้ให้คงอยู่ตลอดไป วิธีรักษาปัญญาเห็นแจ้งต้องเจริญกำลังให้เกิดมีขึ้นกับใจคือพลัง ๕ (ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา) แล้วปรับสมดุล ให้ศรัทธาและปัญญามีกำลังใกล้เคียงกัน ปรับสมดุลให้วิริยะกับสมาธิมีกำลังใกล้เคียงกัน ส่วนสติต้องเจริญให้มีกำลังมากที่สุดอยู่เสมอ แล้วสติและปัญญาเห็นแจ้งจะคงอยู่กับใจตลอดไป

สรุปแนวทางบริหารจิตได้เป็นสามขั้นตอนคือ

๑. ทำจิตให้หนึ่งเป็นสมาธิ
๒. ทำจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง
๓. ทำจิตให้มีกำลังที่จะรักษาสติและปัญญาเห็นแจ้ง (สติสัมปชัญญะ) ให้คงอยู่กับใจตลอดไป

ทุกอย่างสำเร็จด้วยใจ (มโนมยา) คำว่าสำเร็จด้วยใจคืออะไร ยกตัวอย่างบุคคลจะมานั่งในที่นี้ได้ต้องไม่นอนหลับ คนนอนหลับ

คือคนที่ใจตกหวังค์ ไม่มีการเกิด-ดับจึงทำงานไม่ได้ ผมไม่เชื่อว่าตายแล้วไปเกิดใหม่ ภพภูมิหนหลังมีจริงหรือไม่ เทวดามีจริงหรือไม่ จึงได้ไปฝึก พอไปฝึกแล้วในที่สุด ก็สามารถเข้าถึงความจริงด้วยใจ เช่นเดียวกัน การทำงานต้องใช้ใจทำงาน ทำงานด้วยใจจะทำงานเบาสบาย แต่ถ้าทำงานด้วยสมองจะมีความเครียดหนักอึ้ง ทำงานให้สำเร็จต้องทำด้วยใจรัก ทำด้วยความพากเพียร ทำด้วยใจจดจ่อ

คือมีใจจดจ่ออยู่กับงาน และใช้ปัญญาไตร่ตรอง ผู้ใดใช้คุณธรรมทั้งสี่ตัวนี้ คือทำงานด้วยใจรัก ทำงานด้วยความพากเพียร ทำงานด้วยใจจดจ่อ และใช้ปัญญาไตร่ตรองงานที่ทำ สำเร็จได้ทุกงาน งานพัฒนาจิตก็สำเร็จ งานอะไรๆ ก็สำเร็จ ไม่มีอะไรผิดพลาดและล้มเหลว ถ้าใช้คุณธรรม ๔ ตัวนี้

คนที่อพยพมาจากเมืองจีนเขาไม่มีอะไรติดตัวมามาก แต่เขามีคุณธรรมสี่ตัวติดมากับใจ ความสำเร็จในชีวิตจึงได้เกิดขึ้นกับเขา ทำงานเพื่อให้เสร็จไปวันๆ นับว่าเป็นเรื่องเสียหาย ต้องทำด้วยใจให้สำเร็จจึงจะนับได้ว่าทำงานได้สุดยอด สิ่งที่ซมรมๆ ผลิตออกมาให้มวลชนได้สัมผัสเป็นสิ่งที่มาจากใจ ทุกวันนี้จึงมีคำถามเข้าไปในเว็บไซต์มาก ผมต้องทำหน้าที่ตอบข้อสงสัยของมวลชน ทั้งหมดเป็นคำตอบที่มาจากใจ ที่ประกอบด้วยคุณธรรมทั้ง ๔ ข้อดังที่กล่าวไว้ข้างต้น เว็บไซต์นี้จึงประสบความสำเร็จ แต่ถ้าตอบคำถามด้วยสมองจิตได้สำนึกไม่ดี เรื่องอะไรต้องมาทุกข์ยากกับการตอบปัญหาให้คนอื่น ผู้จิตสำนึกดีคิดตรงข้าม สิ่งที่เป็นประโยชน์เมื่อให้เขาได้แล้ว ทำให้ชีวิตเขาอกงาม ชีวิตเขาดีขึ้น จะรีบทำและทำให้สำเร็จ

เพราะฉะนั้น การทำงานให้สำเร็จต้องทำด้วยใจ งานแล้วเสร็จทันเวลา คือผลงานรออยู่พร้อมที่จะถูกเรียกหาเรียกใช้ เหตุที่ทำให้งานแล้วเสร็จทันเวลา คือต้องเว้นอบายมุข ซึ่งเป็นทางเสื่อมของชีวิต

วันคบคนชั่วเป็นมิตร วันเกียดคร้านทำงาน วันดื่มน้ำเมา วันเล่นการพนัน วันดูการละเล่นเป็นนิจ วันเที่ยวกลางคืน เหล่านี้ถ้าวันได้งานเสร็จทันเวลาแน่นอน นั่นคือวันจากอบายมุขนั่นเอง สุดท้ายผลงานเข้าตาต้องใช้ปัญญาไอคิวทำงาน ปัญญาไอคิวต้องทันสมัยอยู่เสมอ ด้วยการไปประชุมไปอบรมไปสัมมนาบ่อยๆ อ่านตำราบ่อยๆ เพราะเทคโนโลยีของโลกมีการเปลี่ยนอยู่เสมอ ปัญญาไอคิวต้องตามให้ทันความรู้อยู่เสมอ แล้วผลงานจึงจะเข้าตาตรงตามยุคตามสมัย ผลงานเข้าตาใคร เข้าตาเจ้านายเจ้านายพอใจ เข้าตาผู้บริหารคือผู้บริหารพอใจ มีคนเรียกหาเรียกใช้ นี่แหละถึงจะเรียกว่า สำเร็จ มีคนเรียกหาเรียกใช้

สิ่งใดเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เป็นประโยชน์ต่อสังคมแล้วต้องทำ ไม่ได้ทำด้วยความทุกข์ แต่ทำแล้วมีความสุขคือทำด้วยใจ ทำด้วยใจที่มีจิตสำนึกดี ในเมื่อร่างนี้ยังเป็นเครื่องมือให้จิตใช้งานได้แล้วทำไมไม่ทำ ผู้ที่คิดจะทำในวันข้างหน้ามีโอกาสต้องเสียใจ เพราะตอนนั้นมันทำความดีไม่ได้ คนที่นอนเป็นอัมพาตจึงหมดโอกาสที่จะได้ทำความดี ในเมื่อร่างกายยังใช้ได้ ทำไมไม่รับใช้ จิตสำนึกตัวนี้สำคัญ เพราะเหตุว่าทุกสิ่งสำเร็จด้วยใจ ดังนั้นจึงควรบริหารจัดการชีวิตตนเองให้มีสุขภาพกายดี สุขภาพใจดี และมีจิตสำนึกที่ดีด้วย แล้วคุณค่าของชีวิตย่อมเกิดขึ้น

จะอย่างไรให้สุขภาพดี

สุขภาพกายดี ต้องพิจารณาการบริโภคอาหารให้เหมาะสมกับวัย เป็นอาหารสดจากธรรมชาติ ลดการบริโภคเนื้อสัตว์ เพิ่มการบริโภคผักผลไม้ให้มาก เคยทำงานร่วมกับศูนย์สุขภาพเขต ๑๐ ไปสำรวจผู้สูงอายุ พบผู้ชายคนหนึ่งอายุ ๙๒ ปี ปีนอยู่บนต้นมะขาม ลูกหลานไม่ยอมให้ปีน เกรงว่าจะพลัดตก อายุยืนยาวนานถึง ๙๒ ปีนับว่ามีสุขภาพดีไหม เขาทำได้สำเร็จ จึงมีสุขภาพดี ไปบรรยายที่วัดพระธาตุทรายทอง มีผู้หญิงอายุ ๙๒ ปีคนหนึ่งมาฝึกกรรมฐาน

ลูกนั่งไม่ต้องใช้ไม้เท้า เดินได้ดีเป็นปรกติ ซึ่งบางคนใช้ไม้เท้าช่วยพยุงกายเดินจนกรรมก็มี อายุไม่มากเท่าไรต้องใช้ไม้เท้าแล้ว แสดงว่ามีสุขภาพไม่ดี

ผู้สูงอายุคนหนึ่งไปจากศิริราชไปอยู่เชียงใหม่ ไปรับราชการเป็นเลขานุการในคณะแพทยศาสตร์ เพิ่งเลี้ยงฉลองผู้สูงอายุไปเมื่อไม่กี่เดือนนี้ ท่านมีอายุ ๙๐ ปีเต็ม ขับรถได้สบาย ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย นั่นคือความสำเร็จในการดูแลเรื่องอาการการกิน จึงทำให้มีสุขภาพดี ได้ศึกษาจากคนประเภทนี้ นอกจากเรื่องอาหารแล้วจับจุดได้ว่าท่านเหล่านั้นมีอารมณ์ดี มีจิตสำนึกดี มีอารมณ์ดี ด้วยเหตุไม่เอาเรื่องของคนอื่นมาเป็นของตน ใครจะด่าว่าอย่างไรมันเป็นเรื่องของเขาลูกหลานจะเป็นอย่างไรก็เรื่องของลูกหลานไม่ใช่เรื่องของเรา ดูแล้วเหมือนกับว่าเป็นคนใจดำ จุดสำคัญก็คือว่า คนที่ประสบความสำเร็จในด้านมีสุขภาพดี ต้องมีจิตสำนึกที่ดี รู้ว่าอะไรควรเอามาเป็นของตัวเองอะไรไม่ใช่ก็ปล่อยวาง คือทำจิตให้เป็นอิสระนั่นเอง

ท่านเป็นอย่างไร ใครเขาว่า ใครเขาด่าแล้วเอาสิ่งขัดใจนั้นมาคิดมากไหม หากเก็บมาคิดจนตึกดินเตียงคิณแล้วยังนอนไม่หลับสุขภาพไม่ดีแน่นอน คนที่มีสุขภาพดี ล้มตัวลงนอนแล้วทำจิตว่างไม่สนใจอะไร ปล่อยวางสิ่งต่างๆ ได้หมด ไม่ถึง ๕ นาที หลับสบาย นี่คือคนที่จะมีสุขภาพดีและมีอารมณ์ดีมีลักษณะเป็นเช่นนี้

เรื่องการออกกำลังกาย ออกกำลังกายดีคือทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ไม่ไปใช้คนอื่นให้ทำงานแทน คนที่มีจิตสำนึกดีไม่ใช้คนอื่น

นอกจากมีอารมณ์ดี มีอาหารดีแล้ว ยังต้องมีอุจจาระดี เอกชนเนกคือนอนดีพักผ่อนพอเพียง ปัจจัยเสริมสุขภาพเหล่านี้ต้องมีอยู่ในใจ ดูจากบุคคลที่กล่าวถึงข้างต้นมีปัจจัยเหล่านี้อยู่ครบ จึงเรียกได้ว่าสำเร็จในโลกนี้ คือการมีสุขภาพดี ที่สำเร็จอีกอย่างหนึ่งคือมีเพื่อนดี การให้สิ่งดีเช่นนี้ให้ด้วยคำพูดที่ดีให้ด้วยวัตถุที่ดี จะได้เพื่อนดี ตรงกันข้ามให้สิ่งไม่ดีจะได้ศัตรู เช่น พูดว่าเขา พูดด่าเขา พูดตำหนิเขา ย่อมได้ศัตรู ปรชญาจีนบอกว่า

“เกิดมาหนึ่งชีวิต ถ้าไม่มีศัตรูเลยสักคน เป็นสุดยอดของความความสำเร็จ” ไปไหนมาไหนมีแต่เพื่อน สบายใจไหนทำอะไรก็สำเร็จไปไหนมาไหนมีแต่คนคอยจ้องทำร้าย คอยขัดขวาง อย่างนี้ไม่เรียกว่าสำเร็จ เหตุเพราะมีจิตสำนึกไม่ดี ถ้าเชื่อในปรชญาจีน ในหนึ่งชีวิตต้องทำตัวเองอย่าให้มีศัตรู ใครเขาเป็นศัตรูกับเราเขาเป็นได้แต่เราต้องไม่เป็นศัตรูกับใคร นี่แหละจึงจะเรียกว่าสำเร็จ

ในหนังสือสนทนธรรมตามรอยพ่อ ใครเขาจะคิดอะไรไม่ดีกับเรา เขามีสิทธิ์คิดได้ แต่เราต้องมีจิตสำนึกดี อย่าไปคิดไม่ดีกับใคร อย่าไปพูดไปทำไม่ดีกับใคร จะเป็นเหตุให้เกิดการสร้างศัตรู จะอยู่ไม่เป็นสุข สาธารณะที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ใครเอาบรรจู้ไว้ในใจได้ จะทำให้เป็นผู้มีจิตสำนึกดี เป็นสาธารณะที่กลั่นออกมาจากใจของผู้มีจิตสำนึกดี ไม่ใช่ปัญญาโอคิวิแต่เป็นปัญญาญาณ

มีบางคนถามว่ามีอยู่จริงหรือคนประเภทนี้ ได้บอกว่าไปอ่านดูเขาเขียนไว้ในคำนำว่าสมมุติ ด้วยเกรงว่าคนที่มีจิตสำนึกต่ำยังมีอยู่มากในสังคม ผมจึงเขียนว่าเรื่องนี้เป็นสมมุติเช่นคำว่าเพื่อนดี

สมัยก่อนมีจิตสำนึกไม่ดียังวางตัวอยู่ในวงเหล้า คนไหนไม่ชวนไปดื่มเหล้า นี่เพื่อนไม่ดี ดังนั้นคำว่าเพื่อนดีคือกัลยาณมิตร เพื่อนดีมีลักษณะ ๒ อย่าง คือเวลาเราจะทำชั่ว เพื่อนดีจะขัดขวาง ป้องกันไม่ให้ทำชั่วและชักชวนให้มาทำความดี ใช้สองลักษณะนี้เป็นมาตรวัดสมัยก่อนใครไม่ชวนไปดื่มเหล้าเขาไม่ใช่เพื่อน ดีไม่ดีนั้นแหละจิตสำนึกไม่ดี เพราะเห็นผิด เพื่อนเก่าๆที่เคยรวมวงดื่มสุรา เดี่ยวนี้ เขาตัดผมออกจากความเป็นเพื่อนแล้ว ใครตัดผมออกจากเพื่อน เขามีสิทธิ์ แต่ผมไม่เคยตัดใครออกจากความเป็นเพื่อนนี้เป็นจริยธรรมที่ออกมาจากจิตสำนึกที่ดี

ความสำเร็จในโลกนี้ คือ มีงานดีทำ คำว่างานดีมีหลักใช้วัดอยู่สามอย่างคือ งานที่ไม่ผิดกฎหมาย งานที่ไม่ผิดศีล งานที่ไม่ผิดธรรม

ชายเหล่านี้ไม่ผิดกฎหมายแต่ผิดศีลจึงเป็นงานไม่ดี เปิดร้านขายเครื่องสังฆทาน ผิดศีลใหม่ ผิดกฎหมายใหม่ ผิดธรรมใหม่ หากนำสิ่งของหมดยุมาหลอกขาย ผิดศีล ข้อทินนา ผิดธรรมที่ไม่มีสัจจะตรงไปตรงมา ผู้มีจิตสำนึกดีจะตรงไปตรงมา เพราะฉะนั้นความสำเร็จจะเกิดได้ต้องมีงานดีทำ ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม ทำอย่างไรจึงจะไม่ตกงาน ต้องพัฒนา

ศักยภาพของตัวเองให้ถึง ไปสมัครงานแล้วเขาไม่รับเข้าทำงาน อย่าไปโทษเขา ต้องดูตัวเองว่าไม่อยู่ในคุณภาพที่เขาจะคัดเลือกเข้าไปทำงานได้ คนมีศักยภาพ ไม่ตกงาน มีแต่งานล้นมือต้องพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เต็มที่ ยังต้องรับจ้างเขาทำงานแลกเงิน ต้องพัฒนาความรู้ที่เป็นปัญญาไอคิว ในสายงานที่เกี่ยวข้องอยู่เสมอๆ และติดตามปรับปรุงความรู้ให้ทันสมัย แล้วจะไม่ตกงาน

เรื่องที่สองต้องพัฒนาคุณธรรม ด้วยการประพฤติจริยธรรม ในฐานะที่เป็นลูกน้องเราจะประพฤติจริยธรรมอย่างไร ในฐานะที่เป็นเจ้านายจะต้องปฏิบัติจริยธรรมอย่างไร หากสมาชิกของหน่วยงานเป็นคนเก่ง ปัญญาไอคิวสูงและเป็นคนดีมีคุณธรรม มีจิตใจดีมีอารมณ์ดี สังคมจะเจริญและมีความสุขผู้ใดพัฒนาศักยภาพเหล่านี้ให้เกิดมีขึ้นกับตัวเองได้แล้วจะไม่ตกงาน แม้จะครบวาระการทำงาน ก็ยังมีงานอื่นที่ดีให้ทำอยู่เรื่อยๆ

ความเป็นคนดีอยู่อย่างไม่มีศัตรู ถือว่าเป็นความสำเร็จของชีวิตได้ คนที่สร้างศัตรูไว้มาก ย่อมสร้างบ้านที่มีรั้วสูง เพราะหวาดระแวงเกรงว่าจะมีศัตรูมาทำร้าย อย่างนี้ถือว่าไม่สำเร็จเพราะชีวิตไม่เป็นสุข ความเป็นอยู่ดีต้องบริโภคนิสัยใช้สอยมักน้อย บริโภคเพื่อบำรุงร่างกายให้คงอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ผู้มีความเห็นผิดบริโภคตามใจอยาก ร่างกายขาดสมดุลโรคภัยไข้เจ็บเกิดตามมา อย่างนี้ถือว่ามีความเป็นอยู่ไม่ดี ผู้มักมากในการบริโภครับประทานอาหารเกินอิ่ม ต้องใช้ปัจจัยปรนเปรอกิเลสมี้อละเป็นพันบาทหมื่นบาท

อย่างนี้ถือว่าบริโภคนั้นสิ่งที่เป็นสาระและสิ่งที่เป็นอสาระ เป็นการบริโภคนของผู้มีปัญญาเห็นผิด

ผู้เขียนเคยได้เดินเข้าไปในห้างสรรพสินค้า และได้พิจารณาสิ่งของเครื่องใช้ที่เขาจัดตั้งแสดงไว้เพื่อขาย ยังหาสิ่งจำเป็นแท้จริงกับชีวิตไม่ได้เลย ล้วนแต่เสนอขายสิ่งของที่เป็นอสาระแทบทั้งสิ้นมีคนจำนวนมากไม่รู้ไม่ทันตามความเป็นจริง จึงอุดหนุนให้กิจการเหล่านั้นให้เจริญงอกงามและคงอยู่ได้ พิจารณาตุมมนุษย์แล้วนำเสนอสารท่มเทแรงกายแรงใจมุ่งที่จะทำงานหาเงินมาสนับสนุนให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ แต่กลับนำปัจจัยที่หาได้มาจับจ่ายใช้สอยให้กับสิ่งที่ไม่จำเป็นแก่ชีวิต เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะมีจิตสำนึกที่ไม่ดี มีจิตสำนึกที่ไม่ถูกต้องตามธรรมนั่นเอง

เช่นเดียวกันได้มีโอกาสเดินเข้าไปดูในร้านขายสินค้าบำรุงสุขภาพ สิ่งของที่นำมาตั้งจำหน่ายล้วนเป็นสิ่งของสำหรับบำรุงสุขภาพทางกายเท่านั้น จะบำรุงกายให้ดีอย่างไรในที่สุดเมื่อวันแห่งการทิ้งขันธ์ลาโลกเวียนมาถึง ทุกคนหนีไม่พ้นต้องทิ้งร่างตัวเองคืนไว้กับโลก เมื่อรู้อย่างนี้แล้วยังจะติดไปบำรุงปรนร่างกายจนเกินพอ หลงเสียเวลาท่มเทให้กับร่างกาย โดยมีได้คำนึงถึงการดูแลรักษาใจ ซึ่งต้องจากโลกนี้ไปสู่การเกิดใหม่ในภพหน้า ปล่อยทิ้งไว้ให้ปราศจากการดูแลรักษา แล้วจะทำอะไรเป็นปัจจัยเดินทางไปเกิดใหม่ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นก็ด้วยเหตุที่ขาดจิตสำนึกที่ดีนั่นเอง

บทสรุป

ผู้มีจิตสำนึกดี บำรุงดูแลร่างกายพอประมาณกับการใช้งานในโลกนี้และผู้มีจิตสำนึกดี ไม่ละเลยในการดูแลรักษาจิตใจ พัฒนาจิตวิญญาณตัวเองให้มีศักยภาพเพื่อการมีชีวิตอยู่ดีและประสบความสำเร็จในโลกนี้ และยังได้เตรียมปัจจัยเดินทางไว้สำหรับการไปเกิดใหม่ในชีวิตหน้าด้วยการสร้างและสั่งสมทรัพย์ภายในที่สามารถนำตัวเองไปเกิดใหม่ในภพหน้าได้ นั่นคือสร้างและสั่งสมบุญด้วยการประพฤติบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ อยู่เสมอ ผู้มีจิตสำนึกดียังสร้างทางให้ชีวิตได้เดินไปสู่สุคติโลกสวรรค์ด้วยการประพฤติกุศลกรรมบถ ๑๐ อยู่เสมอ คุณธรรมทั้งสองหมู่นี้เปิดไว้สำหรับผู้มีความเห็นถูก ผู้มีจิตสำนึกดีงามได้เก็บเกี่ยวและนำติดตัวเดินทางไปสู่ปรโลก

ชมรมกัลยาณธรรม

วัตถุประสงค์

- เผยแพร่หลักธรรมเพื่อเสริมสร้างปัญญาให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข
- ช่วยเหลือสังคมให้เกิดสันติภาพ และมีเมตตาธรรมต่อกัน
- จรรโลงไว้ซึ่งคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเพื่อพระพุทธศาสนาได้ยั่งยืนถาวรสืบไป

อุดมการณ์

- ปลุกฝังคุณธรรมและจริยธรรมในหมู่สมาชิก
- ไม่แสวงหากำไรหรือรายได้ เพื่อประโยชน์ส่วนตัวแต่ประการใด
- มุ่งยกระดับจิตใจคนให้สูงขึ้น โดยไม่เน้นวัตถุหรือเรียไรรูปแบบต่างๆ

กิจกรรมหลัก

- จัดธรรมบรรยายเป็นธรรมทานปีละ ๓-๔ ครั้ง หรือแล้วแต่โอกาสจะอำนวย

- ผลิตสื่อธรรมะในรูปแบบต่างๆ เช่น หนังสือ เทป แผ่นซีดี วีซีดี เอ็มพีสาม เพื่อแจกเป็นธรรมทาน หรือจำหน่ายในราคาทุน เพื่อจะได้มีปัจจัยหนุนต่อการพิมพ์หนังสือหรือผลิตสื่อธรรมะในครั้งต่อไป
- บริจาคหนังสือและสื่อธรรมะต่างๆ ให้แก่ห้องสมุดทั่วประเทศ เรือนจำ สถานศึกษา วัดวาอาราม องค์การสาธารณกุศลหรือหน่วยงานต่างๆ ที่มีความสนใจ
- เผยแพร่หลักธรรมและตอบปัญหาธรรมะทางอินเทอร์เน็ตที่ www.kanlayanatam.com

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชมรม

ทุกท่านที่มีอุดมการณ์เดียวกับชมรมฯ สามารถช่วยเหลือกิจกรรมของชมรมฯ ไม่ว่าจะเป็นแรงกาย แรงใจ แนวความคิด หรือช่วยค่าพิมพ์หนังสือค่าทำเทปหรือซีดีธรรมะเพื่อแจกเป็นธรรมทาน โดยท่านสามารถบริจาคเข้าชมรมฯ ได้ที่บัญชีข้างล่างนี้

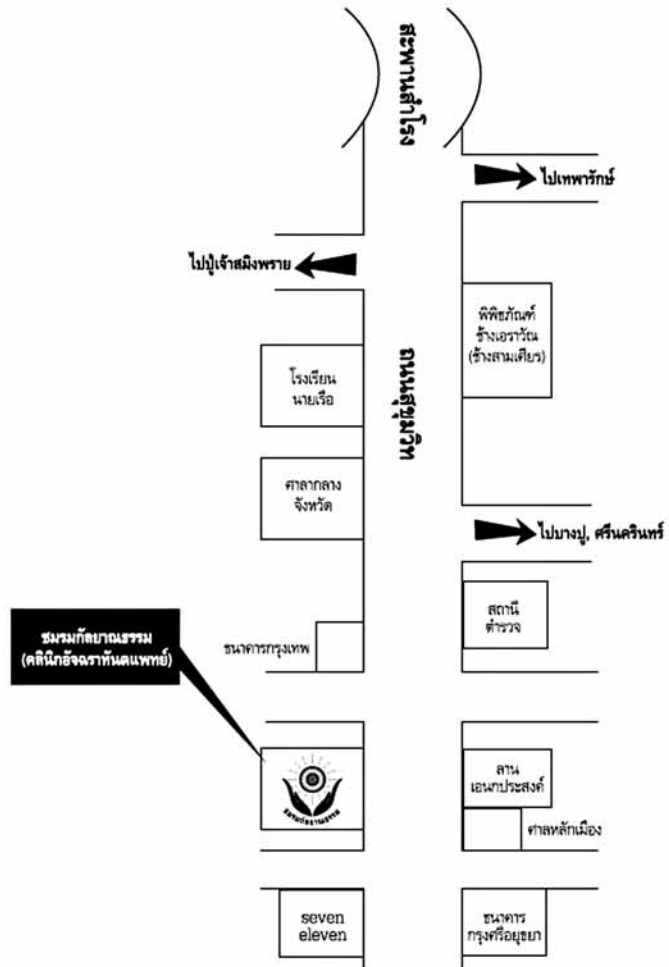
ชื่อบัญชี อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

ธนาคารกรุงเทพ (สาขาสมุทรปราการ)

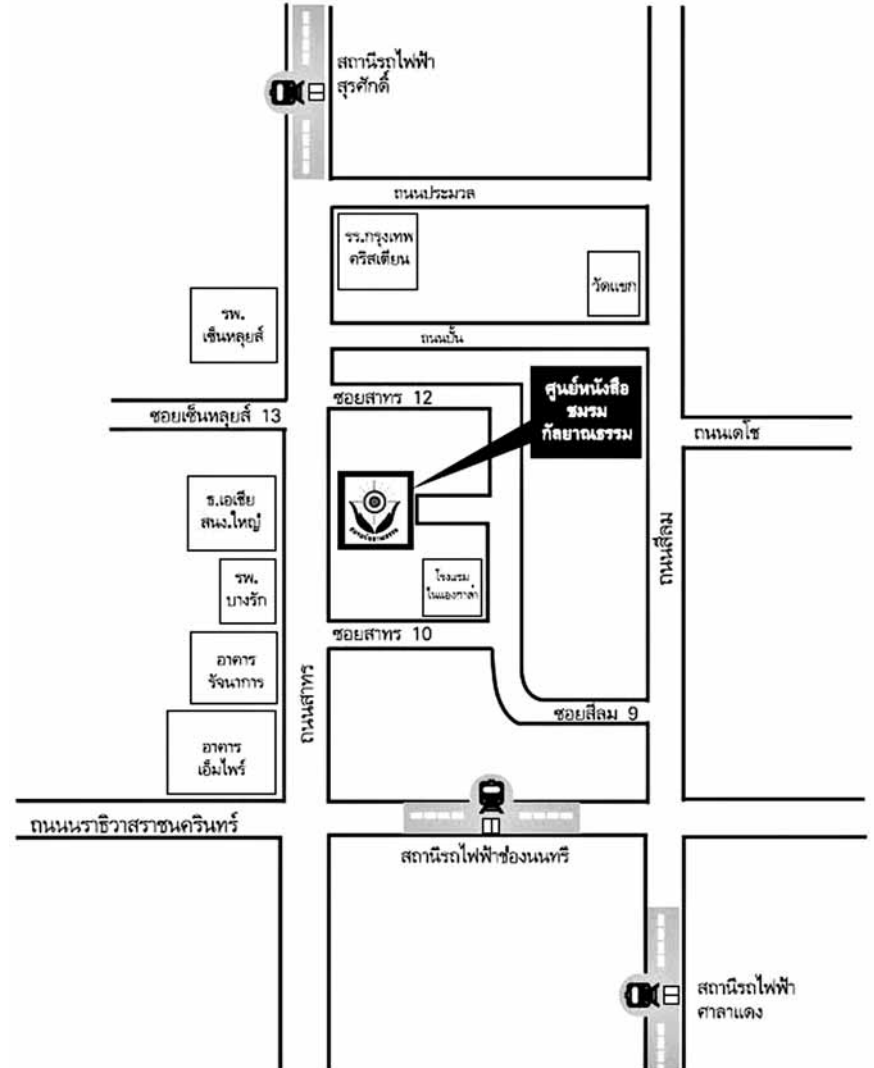
บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๑๕๕-๗๐๐-๘๒๒๒

(กรุณาฝากซีดีเข้าบัญชีธนาคารเข้ามาที่ทำการชมรมฯ หมายเลข ๐๒ ๗๐๒ ๗๓๕๓ พร้อมระบุชื่อผู้บริจาคและหมายเลขโทรศัพท์ที่จะติดต่อกลับด้วย)

แผนที่ชมรมกัลยาณธรรม และศูนย์หนังสือชมรมกัลยาณธรรม

แผนที่ศูนย์หนังสือชมรมกัลยาณธรรม

รายชื่อหนังสือและสื่อธรรมะของ ดร.สนอง วรอุไร

๑. ทางสายเอก (ปกแข็ง, ปกอ่อน), สองภาษา, ภาษาอังกฤษ
๒. บันทึกสนทนาธรรมตามรอยพ่อ
๓. การใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า
๔. มาดสติใส่ด้วยหัวใจเกินร้อย
๕. อุบายทำจิตให้สงบและกระจกส่องกรรมฐาน
๖. อริยมรรค
๗. อธิษฐานบารมี
๘. อัญมณีแห่งชีวิต
๙. สนทนาภาษาธรรมเล่ม ๑-เล่ม ๘
๑๐. การปฏิบัติคือบพพิสูจน์
๑๑. มองชีวิตด้วยจิตว่าง
๑๒. ชีวิตหลังความตายชีวิตใหม่ที่ต้องเตรียมตัว
๑๓. วิธีอยู่เหนือดวง
๑๔. ดวงดีวิถีพุทธ
๑๕. รวบรวมรสธรรม
๑๖. ชีวิตยืนยาวอย่างมีคุณค่า
๑๗. มหัศจรรย์แห่งจิต
๑๘. บริหารใจเพื่อสร้างจิตสำนึก
๑๙. EQ กับผู้สูงอายุ
๒๐. คนดีที่โลกต้องการ
๒๑. ศิลและปัญญา

นอกจากนี้ยังมี CD, VCD, MP3 อีกหลายชุดที่ควรศึกษาและปฏิบัติตามเพื่อความเจริญก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ

ท่านที่มีความประสงค์จะร่วมบุญเป็นเจ้าของหนังสือและสื่อธรรมะเหล่านี้ สามารถติดต่อได้ที่ชมรมกัลยาณธรรมทั้ง ๒ แห่ง (ตามแผนที่แนบ) หรือติดต่อที่เบอร์โทรศัพท์ **๐๒ ๗๐๒ ๗๓๕๓, ๐๒ ๗๐๒ ๗๖๒๔ และ ๐๒ ๖๓๕ ๓๙๙๘**

กรณีที่ต้องการส่งโทรสาร กรุณาติดต่อ **๐๒ ๗๐๒ ๗๓๕๓, ๐๒ ๒๖๖ ๓๘๐๗**

หากท่านมีความประสงค์จะร่วมสมทบทุนกับกองทุนเผยแผ่ธรรมะของดร.สนอง วรอุไร กรุณาโอนเงินผ่านทาง

ธนาคารกรุงเทพ

สาขาสุมทราปรากการ ออมทรัพย์

ชื่อบัญชี อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

เลขที่บัญชี ๑๕๕-๗๐๐-๘๒๒๒

ขอกราบอนุโมทนาในบุญกุศลทุกท่าน

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือบริหารใจ...สร้างจิตสำนึก

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณวิชัย โพธิ์นทีไท	๓๑,๒๐๐
๒	คุณโกวิท ชาญณรงค์	๒๘,๐๐๐
๓	คุณผ่องใส-คุณญาณภัค อวารณ์	๒๑,๖๙๐
๔	คุณอมรทิพย์ เจริญผล	๑๐,๐๐๐
๕	คุณสุชิน-คุณปัญญาดา รัตนศิริวิไล	๑๐,๐๐๐
๖	คุณสมจิตต์ ครอบมงคลกุล	๕,๐๐๐
๗	คุณพ่อวัชรระ-คุณแม่ทองสุข โลหารักษ์พงษ์ และครอบครัว	๕,๐๐๐
๘	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๔,๒๔๐
๙	มูลนิธิสันติธรรม	๔,๒๐๐
๑๐	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๓,๓๐๐
๑๑	คุณประภารัตน์ พงศ์ธนากุล	๓,๐๐๐
๑๒	ดร.สนอง-คุณทวีศรี วรอุไร	๒,๕๐๐
๑๓	คุณขวัญชัย ทาระบุตร	๒,๒๐๐
๑๔	คุณสุทิตี เคียรัตนกุล	๒,๐๐๐
๑๕	พลโทสมหวัง ยัญญะสิทธิ์	๒,๐๐๐
๑๖	คุณรสลิน ศิริยะพันธุ์	๒,๐๐๐
๑๗	คุณพรพิมล พันธุ์กัลลี	๒,๐๐๐
๑๘	คุณศุภสิริ อริยวุฒยากรและครอบครัว	๒,๐๐๐
๑๙	คุณเฉลิมพันธุ์ สัมครพันธุ์	๒,๐๐๐
๒๐	คุณเศรษฐ์สิทธิ์ ตันทอง	๒,๐๐๐
๒๑	นพ.ธนภัทร รัตนภากร	๒,๐๐๐
๒๒	คุณวิชัย โพธิ์นทีไท	๒,๐๐๐
๒๓	คุณมณี ศิริคุปต์	๒,๐๐๐
๒๔	คุณสุพรรณณา อัครชัยอุดม	๒,๐๐๐
๒๕	คุณแม่บุญรอด เกียรติสิงห์นคร และครอบครัว	๒,๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๒๖	คุณอรกช-คุณอรทัย-คุณอรวรรณ มานะวงศ์สกุล	๑,๕๐๐
๒๗	พญ.วไลพร บรรจบกาญจน์	๑,๔๓๕
๒๘	ครอบครัววงศ์สวัสดิ์ศักดิ์-ตรรกวานิช	๑,๒๐๐
๒๙	คุณนราพร ทิพยมนตรี	๑,๒๐๐
๓๐	คุณระเบียบ เดชประการ	๑,๒๐๐
๓๑	คุณศศิวิมล ช่างเรียน และครอบครัว	๑,๑๒๐
๓๒	คุณมงคล บุญส่งศรีกุล และคุณสุนิตา รุจิภรณ์	๑,๑๐๐
๓๓	คุณจิรภัทร ชูประวัตติ	๑,๐๐๑
๓๔	คุณบุษกร ณ ระนอง	๑,๐๐๐
๓๕	คุณพรพิมล จรุงจิตอารี	๑,๐๐๐
๓๖	คุณวิภาภรณ์ วิโรจน์ภรณ์	๑,๐๐๐
๓๗	คุณเพ็ญศรี มหายศนันท์	๑,๐๐๐
๓๘	คุณเรวัต-คุณวัลยา แสงนิล	๑,๐๐๐
๓๙	คุณเพ็ญศรี มหายศนันท์	๑,๐๐๐
๔๐	นพ.ชูชัย - คุณผ่องพรรณ ลิ้มเล็งเลิศ	๑,๐๐๐
๔๑	คุณบัวขาว เล็กวรกุล	๑,๐๐๐
๔๒	คุณณัฐพงศ์ สีนวรายัน	๑,๐๐๐
๔๓	คุณเรวัต - คุณณัชชา - คุณธนัท - คุณชาญชัย - คุณณัฐิตา และคุณฐนิตา สุวรรณกิตติ	๑,๐๐๐
๔๔	คุณสุวัฒน์ ต.ศรีสุวรรณ	๑,๐๐๐
๔๕	คุณศุภวัลลีย์ เขาวนชำนาญ	๑,๐๐๐
๔๖	คุณภรภัค เลิศอมรมงคล	๑,๐๐๐
๔๗	คุณสมพางา อุดมสินกุล	๑,๐๐๐
๔๘	คุณสุรัสวดี - คุณประสิทธิ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา	๑,๐๐๐
๔๙	คุณวรรณฤดี ศิริคุปต์ และคุณชลเสก เกตอพันธ์	๑,๐๐๐
๕๐	คุณภัทร์สุภา ลีลานภาพรรณ	๑,๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๕๑	คุณปาริชาติ โมกขมรรคกุล	๑,๐๐๐
๕๒	คุณอุดมพร หล่อกิตติยะกุล	๑,๐๐๐
๕๓	คุณวิภา จรรยาภรณ์พงษ์	๑,๐๐๐
๕๔	คุณกัลยา อานนท์ไพฑูรย์	๙๕๐
๕๕	คุณประภาวรัตน์ พงศ์ธนากุล	๙๐๐
๕๖	คุณวิชาญ ตั้งพากเพียรกิจ และครอบครัว	๘๐๐
๕๗	คุณชลิตา ศุภฤทธิ์	๖๙๐
๕๘	คุณวิษณุ รอดคง	๖๐๐
๕๙	พ.ต.อ.บุญเสริม ศรีชมภู	๖๐๐
๖๐	คุณสุมาลี จิตตารมย์	๕๘๐
๖๑	คุณสมจิต วิรุฬห์ธานี	๕๐๐
๖๒	คุณนันทิกานต์ สุขสำราญ	๕๐๐
๖๓	คุณพ่อฉัตร - คุณแม่บุญเลื่อม กลินสุวรรณ	๕๐๐
๖๔	คุณอรชพร บุญเปี่ยมสุด	๕๐๐
๖๕	คุณนิพนธ์ ไชคสุริยสกุล	๕๐๐
๖๖	คุณยศยา เย็นใจ	๕๐๐
๖๗	อุทิศให้รัชกาลที่ ๕	๕๐๐
๖๘	คุณกนกรัตน์ โอดจันทิก	๕๐๐
๖๙	คุณธีรนาถ ยุ่นสมาน	๕๐๐
๗๐	คุณแม่เขี่ยม แซ่เทิน	๕๐๐
๗๑	คุณสุภารัตน์ วัจจินดา	๕๐๐
๗๒	คุณขวัญเดือน อัจฉริยสีทอง	๕๐๐
๗๓	คุณธันยพร แซ่ฮังและครอบครัว	๕๐๐
๗๔	คุณสุนิสา ปรมภรณ์	๕๐๐
๗๕	คุณสมพร มานะวงศ์สกุล	๕๐๐
๗๖	คุณเบญจมา ฐึ่เพียรธรรมและครอบครัว	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๗๗	คุณเอื้องขวัญ ไชยนิธิวัฒน์	๕๐๐
๗๘	อ.มนตรี-คุณพรธนิการ์ จตุรภัทร	๕๐๐
๗๙	คุณเพลินพิศ นวาระสุจิตร	๕๐๐
๘๐	คุณพรธณี เขตร้าไพ	๕๐๐
๘๑	คุณกัญพิมล เลิศจิระประเสริฐ	๕๐๐
๘๒	คุณหนารัตน์ หวังพีระวงศ์	๕๐๐
๘๓	คุณณิยะดา จำงตระกูล	๕๐๐
๘๔	คุณธรากร เจยเสนานนท์	๕๐๐
๘๕	คุณสุพัตรา วิศรุตพงษ์	๕๐๐
๘๖	คุณนันทนา แซ่เล่า	๕๐๐
๘๗	คุณธนัช เกษมธนาพัฒน์	๔๐๐
๘๘	คุณอรพินท์ โรจนแพทย์	๔๐๐
๘๙	คุณนพดล สมณาวิริยะ	๔๐๐
๙๐	คุณกิจแสงชัย ชูชัยสุวรรณศรี	๓๖๐
๙๑	คุณดุษณี แก้วรักษ์	๓๒๐
๙๒	คุณอรินทรา วิศรียา	๓๑๐
๙๓	คุณสุดใจ กาญจนกิจสกุล	๓๐๐
๙๔	คุณจันตา จันทร์วัชรังกุล	๓๐๐
๙๕	คุณนงเยาว์ เสือโต	๓๐๐
๙๖	คุณวิไลวรรณ จตุรภัทรพงศ์	๓๐๐
๙๗	พี่น้อง รพ.สมุทรปราการ	๓๐๐
๙๘	คุณวิภา งามวงศ์มาศ	๓๐๐
๙๙	คุณชนาภา สาทร์ใจเย็น	๓๐๐
๑๐๐	คุณวรรณิ ศรีวิชา และครอบครัว	๓๐๐
๑๐๑	คุณวรรณมา สุ่มะนังกุล และครอบครัว	๓๐๐
๑๐๒	คุณภาคภูมิ สุริยปัทมาลัย	๓๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๐๓	คุณพิมพ์วิรัชญ์ รอดจิตต์ และครอบครัว	๓๐๐
๑๐๔	คุณนฤมล อัครสกุลเกียรติ	๓๐๐
๑๐๕	คุณรัตนา งามพงศ์พรรณ	๒๕๐
๑๐๖	คุณอิมใจ พรหมานูวัตติ	๒๕๐
๑๐๗	คุณสุวิมล ชุ่มมงคล	๒๕๐
๑๐๘	คุณอภิรักษ์ ดั่งลำพันธ์อุทิตให้ ด.ช.นำโชค-ด.ช.ธนีสร ดั่งลำพันธ์	๒๒๐
๑๐๙	คุณวิภาวดี เลิศสรรพวุฒิ	๒๐๐
๑๑๐	คุณธิดา สิงห์โตแก้ว และครอบครัว	๒๐๐
๑๑๑	คุณโชคชัย กิจเกษมทวีสิน	๒๐๐
๑๑๒	คุณวิไลวรรณ ภูทอง	๒๐๐
๑๑๓	คุณภรภัทร บุษภราวูวัต	๒๐๐
๑๑๔	คุณวิรัช จักเดชชัย	๒๐๐
๑๑๕	คุณยุพิน ประภาศิริ	๒๐๐
๑๑๖	คุณชวนสม ศุภวรรณแจษฎิ	๒๐๐
๑๑๗	คุณวิศิษฐ์ สุขแสนไกรสร	๒๐๐
๑๑๘	คุณพยอม มณีพฤษ	๒๐๐
๑๑๙	คุณวิจิตร-คุณเรไร สุวรรณกิตติ	๒๐๐
๑๒๐	พญ.กุลนที แสงนาค	๒๐๐
๑๒๑	คุณนวลกมล ศิริคุปต์ และครอบครัว	๒๐๐
๑๒๒	คุณแก้วตา เปี่ยมศักดิ์ศิริกุล	๒๐๐
๑๒๓	คุณประนอม อัครวิบูลย์พันธ์	๒๐๐
๑๒๔	คุณมาลีวรรณ-คุณลัดดาวัลย์ สกุลศึกษาดี	๒๐๐
๑๒๕	คุณแก้วลี ตันติกรพรรณ	๒๐๐
๑๒๖	คุณแก้วตา เปี่ยมศักดิ์ศิริกุล	๒๐๐
๑๒๗	คุณสุดากร มโนวันทนา	๑๕๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๒๘	ด.ช.ธนรุจ-คุณปัญญาวุฒิ อิศรางกูร ณ อยุธยา	๑๒๐
๑๒๙	คุณเสาวนีย์ กองแก้ว	๑๒๐
๑๓๐	คุณลักขณา นามสว่าง	๑๑๐
๑๓๑	คุณชัชวาล สุวรรณประทีป	๑๑๐
๑๓๒	คุณวัชร วัฒนพานิชและคุณพรพรรณ งามชื่น	๑๐๐
๑๓๓	นต.สมุห์ แก้วจินดา	๑๐๐
๑๓๔	คุณสมเกียรติ จีระจุลวัจนะ	๑๐๐
๑๓๕	คุณฉันทิกา วีระจุลวัจนะ	๑๐๐
๑๓๖	คุณวาทัญญา คงทรัพย์	๑๐๐
๑๓๗	คุณอุกฤษฏ์ อายตวงษ์	๑๐๐
๑๓๘	คุณมงคล - คุณธารรัตน์ ศรีทธาพันธ์	๑๐๐
๑๓๙	คุณจุฑามาศ ศิริคุปต์และครอบครัว	๑๐๐
๑๔๐	คุณเขียง เลิศจิระประเสริฐ	๑๐๐
๑๔๑	คุณแม่สมพร ชามี	๑๐๐
๑๔๒	คุณพูลลาภ ประจันบาน	๑๐๐
๑๔๓	คุณจิตรา วิสุทธิพิศาล	๑๐๐
๑๔๔	คุณสุลีสลา สีสมาชัยบวร	๑๐๐
๑๔๕	คุณสุนันทา จิตติการโกศล	๑๐๐
๑๔๖	ครอบครัวคุณธนวัฒน์ โกศลสุวิวัฒน์	๑๐๐
๑๔๗	ครอบครัวคุณวราดา ผดุงวัฒนโรจน์	๑๐๐
๑๔๘	คุณวรรณฤดี - ด.ช.สรวิชัย นวาระสุจิต	๑๐๐
๑๔๙	คุณสมสมร ตันติศิริวิทย์	๑๐๐
๑๕๐	คุณประวิทย์ - คุณนาตยา นวาระสุจิต	๑๐๐
๑๕๑	คุณวฤทธิ์ ลาภสุภฤทธิ์	๑๐๐
๑๕๒	คุณแม่อนุลี แซ่ฮิม	๑๐๐
๑๕๓	คุณสอาด พนารังสรรค์	๑๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๕๔	คุณอมรรัตน์ พนารังสรรค์	๑๐๐
๑๕๕	คุณเกศรินทร์ พนารังสรรค์	๑๐๐
๑๕๖	คุณสรายุทธ พนารังสรรค์	๑๐๐
๑๕๗	คุณอัญชลี นวาระสุจิตร์	๑๐๐
๑๕๘	คุณบุญเลี้ยง และคุณกรรณิการ์	๑๐๐
๑๕๙	คุณวัลภา อร่ามวิทย์	๑๐๐
๑๖๐	คุณทิพอาภา ชื้อตรง	๑๐๐
๑๖๑	คุณมารศรี ศรีโสวรรณ	๑๐๐
๑๖๒	คุณอรอนงค์ ชีวะประภาพันธ์	๑๐๐
๑๖๓	คุณอรทัย ศิริวัฒนา และครอบครัว	๑๐๐
๑๖๔	คุณรักชนก นุสรานุภานนท์	๑๐๐
๑๖๕	คุณสามารถ ศรีสุวรรณ	๗๐
๑๖๖	คุณเลอพงศ์ นวาระสุจิตร์	๕๐
๑๖๗	คุณศรีนวล สร้อยงาม	๕๐
๑๖๘	คุณทองใบ นวาระสุจิตร์	๕๐
๑๖๙	ด.ญ.ณัชชา นวาระสุจิตร์	๕๐
๑๗๐	คุณจตุรงค์ ภู่ตอก	๔๐
๑๗๑	คุณเพิ่มพงศ์ - ด.ช.เอกสิทธิ์ ธนพิพัฒน์สัจจา	๔๐
	รวม	๒๑๖,๘๑๖

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชีนาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

ชมรมกัลยาณธรรมขอกราบอนุโมทนาบุญทุกท่าน